

24,5 x 19

Naša Lúč

1+1964

D 194684

Kako rečemo in kako je prav

Prejel sem karto za božič in prijatelj je napisal: „Iskrene častitke za letošnji božič“...

Odkar pomnim, smo si **ZELELI PRIJETNE PRAZNIKE** ali pa si ob takih priložnostih **VOŠČILI MNOGO SREČE IN VSE NAJBOLJSE. ČESTITALI** pa smo le takrat, kadar je kdo dosegel kak poseben uspeh: če je izdelal šolo, če je napredoval v službi, če je zmagal pri tekmih in podobno. Torej: voščimo in želimo za praznike ali za god, čestitamo pa ob dosegih uspehov. Reče se: čestitka, ne pa častitka. Zato tudi **ČESTITAMO**, ne pa častitamo.

Januar

1. jan. 1881. je začel izhajati „Ljubljanski Zvon“, literarni list, ki je imel velik vpliv na razvoj slovenskega leposlovja. Vanj so pisali pisatelji Erjavec, Mencinger, Jenko in Jurčič.
4. jan. 1797. so začele v Ljubljani izhajati „Lublanske Novice“, prvi slovenski časopis. Urejeval ga je pesnik Valentin Vodnik.
9. jan. 1856 se je rodil pesnik Anton Aškerc.
23. jan. 1878 se je rodil naš največji moderni pesnik Oton Župančič.

Med Slovenci dom je moj

Tudi letos prilagamo vsem naročnikom »Naše luči« lep stenski koledar. K napisu, ki je pod meseci, podajamo tu nekaj misli, ki jih je zapisal v Argentini rajni znanstvenik dr. Alojzij Odar.

»Domača družba v tujini nam nekoliko nadomesti to, kar imenujemo domovina. Srečavanje z znanci in prijatelji iz domače dežele, njih izražanje in obnašanje »po naše«, slovenska govorica in še mnogo drugega, nam na tujem lajšajo domotožje. Domača družba obvaruje marsikaterega izseljenca, da se ne vtopi v nemoralnem močvirju tujega velemesta. Drži ga pokoncu in podpira. Že takrat, kadar domača družba ni nič več kakor le domača zabava, je koristna. V tujini izseljenci močno pogrešajo domače zabave. Je ni kmalu stvari, ki bi jim tako manjkala. Tujci se zabavajo po svoje. Ne moreš v tej stvari mednje ali vsaj ne brez nevarnosti. Če bi torej domača družba ne bila nič drugega kot le veseljaška ustanova, nekaka pivska bratovščina in priložnost za medsebojno spoznavanje fantov in deklet, bi bila koristna. Toda domača družba nudi veliko več. Vsak izseljenec se mora, če je odkrit in pošten, svoji izseljenski skupini zahvaliti za to ali ono stvar. Morda ni dobil vsega, kar je pričakoval, toda veliko je prejel.«

Nekaj rož na grob naših velikih mož

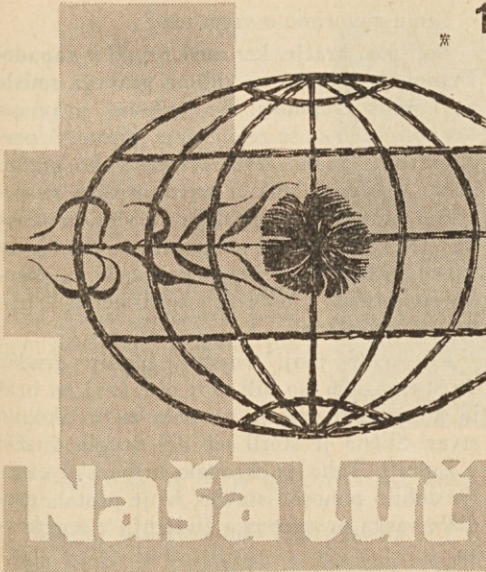
JAKOB GALLUS — PETELIN

Med glasbeniki oziroma skladatelji cerkvene glasbe v 16. stoletju je znan Jakob Gallus, ki se je sam podpisoval »Carniolus — Slovenec«. Rojen je bil leta 1550., verjetno v Ribnici na Dolenjskem. Petelin (to namreč pomeni latinsko ime »Gallus«) je od slovenskih glasbenikov do sedaj dosegel največji uspeh v svetu in njegove skladbe v vedno večjem številu izvajajo. Ustvarjal je čudovito dovršena dela v oblikah maše, takoimenovanega »moteta« in »madrigala«. Sestavljal je melodijo za zборе pevcev brez spremljave orgel ali drugih glasbil. Deloval je v glavnem na Češkem, to je v Olomucu in v Pragi. Najboljša zbirka njegovih del je »Opus musicum«, kjer je tudi zelo poznana pesem »Glejte, kako umira pravični!« (Ecce quomodo moritur iustus!). Slovenci in Čehi smo bili tedaj pod nemško oblastjo. Tako so se s Petelinom-Gallusom postavljali Nemci in ga imenovali »nemški Palestrina«. (Palestrina je bil v tistih časih velik skladatelj v Italiji).

Po Gallusu je dobil ime znameniti slovenski pevski zbor, ki že desetletje prepeva in nastopa v Buenos Airesu v Argentini. Tudi v Celovcu deluje slovenski pevski zbor, ki se imenuje po tem našem velikem skladatelju.

PD 150/1966

Napredujemo!

Počasi sicer, ali gotovo.

»Naša luč« se ob novem letu predstavlja v novi obliki. Upamo, da jo bodo bravci sprejeli z velikim veseljem.

Napredujemo in bomo še napredovali, če se bodo slovenski katoličani v zapadni Evropi vedno bolj zavedali dolžnosti do svojega tiska in svoje skupnosti.

Brez nič ni nič!

Skupni napor pa so poročstvo napredka.

Težko si predstavljamo, kaj vse bi mi mogli doseči, ako bi v nas bilo dovolj idealizma, dovolj smisla za žrtve.

*

Slovenci v Severni Ameriki imajo svoje cerkve, župnišča, šole, narodne domove in dvorane. Te stavbe so gradili često sredi najhujših gospodarskih kriz, ko so mnogi živeli v pomanjkanju. Bilo je težko, a so premagali vse težave.

Kako?

Bili so idealni, imeli so smisel za žrtve.

Gospodarske, socialne in politične razmere so v Argentini veliko bolj nestalne kot kjerkoli v Evropi. Pa vendar Slovenci tudi tam grade svoja verska in kulturna središča ter imajo celo vrsto revij in časopisov.

Z združenimi močmi

Boste morda rekli: »Oni lahko, ko jih je pa toliko in toliko!«

Zdi se, da ta pripomba ne drži. Kajti v New Torontu v Kanadi je n. pr. le 150 slovenskih družin, od katerih se skoro vse še borijo z začetnimi težavami. Toda ta mala skupina je postavila krasno cerkev, moderno župnišče in kupila hišo za slovenske redovne sestre. Tu delujeta dva slovenska duhovnika, ki ju vzdržujejo slovenski verniki.

Ti rojaki prav gotovo zaslužijo naše globoko spoštovanje. Ne strašijo se naporov in žrtev (ter so v marsičem podobni našim prednikom, ki so na ramah nosili kamenje, les, apno in vodo na strme vrhove slovenskih gričev in tam postavili cerkvice, ki so še danes ponos naše domovine.

*

V Evropi pa z izjemo Anglije nimamo ne svojih cerkva in ne svojih narodnih domov.

Med služabniki slovenske pesmi in besede imamo sicer idealiste, ki se ne strašijo žrtev in naporov, a člani naših društev često bolj mislijo na to, kaj bi se od organizirane slovenske skupnosti dalo dobiti, kot na to, kako bi najuspešneje sodelovali pri graditvi te skupnosti.

Tu bi bilo treba marsikaj spremeniti.

Brez nič ni nič!

Več idealizma in več smisla za žrtve — naj bo naš klic v začetku leta 1964.

Za vzor naj nam služijo ne samo slovenski rojaki po svetu, marveč tudi narodi, med katerimi živimo.

Kako visoke vsote zberejo katoličani v zapadni Evropi vsako leto za misijone in v poslednjem času za gospodarsko manj razvite narode!

Ali ste že kaj slišali o »redu graditeljev«? Sestavljajo ga mladi ljudje, ki se na pobudo belgijskega patra Werenfrieda, poznanega pod šaljivim imenom »spekater«, obvežejo, da bodo med počitnicami, ali skozi 6 mesecev ali eno leto **brezplačno** gradili hiše siromašnih družin ali stavbe dobredelnih ustanov, kjerkoli je pač potrebno.

Sredi sveta, ki vse presoja z vidika snovnih in čutnih koristi, raste tudi med zapadnimi narodi nov rod, katerega idealizem vzbuja pozornost in občudovanje.

Duh graditeljev cerkvic po slovenskih gričih torej še ni umrl.

Hvala Bogu!

Sveta noč v tujini

Tu rože cvetejo in tuberoze,
ni zime v Gorici,
cvetlica ob cvetlici,
snegov ni, leda groze.

Do Krasa lovor cvete,
bršljan objel zidove grada
in palma bi še vzvela rada,
ob cerkvi Gospe Svete;

a le na Kras bi duh poeta,
k očetovi sohoti,
k Bršljanski Materi v samoti,
grobove straži Gospa Sveta.

Vsaj do Vipave rad bi, Stromca,*
v jaslicah s hriba gledal Kras,
Bršljansko Mater, čul slovenski glas.
Smiluj se, Kristus, pesnika-brezdomca!

Bršljanski

* Stromec = hrib v Donberku na Vipavskem.

Čemu govorimo o vsem tem?

Boli nas, bratje, ker med rojaki v zapadni Evropi na splošno ne vidimo pravega smisla za koristi skupnosti. Na splošno, pravimo, ker so bile in so še zelo častne izjeme. A premnogim je vsaka žrtev pretežka, ko gre za skupno stvar. Z lahkim srcem trošijo za nevažne zadeve, a ko pridejo na vrsto potrebe in zahteve slovenske skupnosti, se tresejo za vsako malenkost. Njihovi prispevki za skupno stvar niso v nobenem sorazmerju z njihovim zaslužkom.

Ko so v moji rojstni župniji gradili društveni dom, so bili moj oče, vsaj en brat in konji celo poletje na delu za to skupno stvar. Slično je storil lep del drugih družin v župniji. Tako je skromno hribovsko naselje dobilo ponosno stavbo, ki je postala središče vsega prosvetnega življenja v tem kraju.

Človek z neko bolečino misli na to, ker mora ugotoviti, da njegova okolica sploh nima razumevanja za kaj takega. Zares, kaj vse bi mi v zapadni Evropi mogli ustvariti, ko bi rojaki v večjem številu bili pripravljene žrtvovati za skupnost vsoto, ki odgovarja n. pr. zaslužku enega tedna?

Pomislite malo!

V trenutku bi za izseljeno Slovenijo bilo konec nepotrebnega beraštva. In mi bi se mogli v vse drugačni luči predstaviti pred tujim svetom.

Teden dni zaslužka na leto?

Se vam to zdi pretirano?

Rojaki v Ameriki žrtvujejo mnogo več.

Brez nič ni nič!

*

Moramo se zavedati moči, ki leži v nas.

Rojaki po svetu gradijo cerkve in domove. Morda so v Evropi res nekoliko drugačne razmere in mi za kaj takega trenutno nimamo potrebnih pogojev.

Zato pa bomo svojo pozornost najprej osredotočili na »Našo luč«. Že dolga leta prihaja med nas in nam služi z vso zvestobo. Postala je naš prijatelj, del našega življenja. Njena vsebina je odmev utripov naših src; saj se nam je tako približala, da joka z jokajočimi in se veseli z veselimi.

Želimo, da bi »Naša luč« bila vedno lepša

Pogled na današnji Betlehem, kraj Jezusovega rojstva, južno od Jeruzalema, v državi Jordaniji.

in bogatejša. A to je lažje reči kot uresničiti.

Doslej je »Naša luč« napredovala le z veliko muko in predvsem po zaslugi nesebičnega garanja slovenskih izseljenskih duhovnikov in njihovih sodelavcev.

A to ni prav!

*

»Naša luč« je naša skupna zadeva. Za njen napredek se morajo zanimati vsi slovenski katoličani v zapadni Evropi.

Kako?

S tem, da redno plačujejo naročnino in iščejo novih naročnikov. To je najmanj, kar pričakujemo od vsakega.

A to še ni dovolj. Samo z naročnino se naš list ne bo mogel tako razvijati, kot bi mi vsi želeli.

Darujmo! Ne bodimo skopi!

Naj darujejo društva!

Bodimo iznajdljivi! Naše drage pokojne počastimo z darom za »Našo luč« in ne z vencem, katerega grobarji hitro vržejo na smetišče.

Na »Našo luč« mislimo tudi v svoji oporoki.

»Naša luč« mora postati naš ponos, kot so bele cerkvice po slikovitih slovenskih vrhovih bile ponos naših vrljih prednikov.

*

Prepričani smo, da se v srcih večine slovenskih rojakov v zapadni Evropi skriva zaklad plemenitosti in požrtvovalnosti. Odkrijmo, bratje in sestre, ta dragoceni zaklad in ga postavimo v službo slovenske skupnosti.

Če se bomo v letu 1964 res z združenimi močmi vrgli na delo za naše ideale, bodo za Slovenijo v izseljenstvu nastopili novi časi.

Bog daj!

V-ko.

Vesoljni cerkveni zbor je dosegel prvi cilj

Na dan sv. Barbare, 4. decembra, so se škofje in druge osebnosti, ki prisostvujejo vesoljnemu cerkvenemu zboru, zadnjikrat sestali v času drugega koncilskega zasedanja. Ta skupni sestanek je bil zelo pomemben. Na njem so dokončno odobrili smernice in ukrepe, s katerimi hoče vesoljni cerkveni zbor olepšati in izboljšati bogoslužje katoliške Cerkve ter ga prilagoditi miselnosti modernega človeka. Dokončno so tudi glasovali o

dekretu, ki podaja koncilске smernice »o sredstvih družbenega obveščevanja«.

Že na prvem zasedanju so škofje veliko razpravljali o prilagoditvi bogoslužja novim časom. Razprava se je vršila o vsakem poglavju predloženega načrta posebej. Nekatere točke je morala koncilska komisija predelati in ponovno predložiti v obravnavo. Tako so o mnogih popravkih načrta o bogoslužju debatirali tudi na drugem koncil-

skem zasedanju. Sedaj pa je bilo zaključno glasovanje. 2147 koncilskih očetov je izdelane smernice odobrilo, 4 pa so glasovali proti. Papež je po glasovanju koncilске sklepe podpisal in ti sklepi so zdaj stopili v veljavo.

Na podlagi teh odločitev stopajo nekatere določbe glede katoliškega bogoslužja tako v veljavo. Nekatere reči bo morala posebna komisija še obdelati in podrobneje izvesti na podlagi načrta, ki so ga škofje s papežem nakazali. So pa stvari, ki jih bodo podrobno določali v bodoče škofje sami na svojih škofovskih konferencah, ki so dobile s tem nekatere funkcije, ki jih doslej niso imele.

Koncil seveda glede bogoslužja ni prevrnil vsega na glavo; vendar bodo sklepi imeli velike posledice. Šele počasi se bomo vsega tega zavedeli. Ustanovljene bodo medškofijske bogoslužne komisije, ki bodo skušale uvesti tak način službe božje, ki bo krajnjim in narodnim posebnostim najbolj primeren. Pri sv. maši bodo skušali berila in evangelije tako izbrati, da bo na primer prišlo isto besedilo spet na vrsto v 4 letih. Pri sv. maši naj bi verniki čim bolj sodelovali. Tudi pri delitvi zakramentov bo prišel živi ljudski jezik bolj do veljave. Duhovnikove molitve — brevir — bodo prilagodili današnjemu načinu življenja. Koncil se je tudi izjavil, da nima nič proti temu, če bi Združeni narodi sprejeli koledarsko reformo, po kateri bi isti dan v letu bil vedno tudi na isti dan v tednu. Druge koncilске odločitve zadevajo cerkveno glasbo, umetnost in oblačila.

V nekem oziru se Cerkev s temi sklepi vrača v prve krščanske čase. Kar so razmere v teku stoletij nakopičile in je danes postalo odveč, se sedaj odpravlja, bistveno pa ostaja in se izraža na sodobnemu človeku razumljiv način. Približali se bomo pravoslavnim oziroma vzhodnim kristjanom: duhovnik bo evangelij bral proti drugim vernikom obrnjen; verniki bodo duhovniku pri molitvah odgovarjali; kadar bo skupaj veliko duhovnikov, bodo kot na vzhodu skupno maševali; ob nekaterih priložnostih bodo verniki lahko prejeli Kristusa ne le pod podobo kruha, ampak tudi pod podobo vina kot doslej duhovniki in kot je navada na vzhodu.

Kaj pa je vsebina koncilskega dekreta o »sredstvih družbenega obveščanja«? Škofje so ga sprejeli s 1960 glasovi proti 164.

V tem dekretu so podane koncilске smernice za delovanje kristjanov na področju tiska, kina, radia, televizije in drugih takih modernih pripomočkov, ki ljudi obveščajo in razvedrujejo. Koncil poziva vse ljudi dobre volje, da naj pogumno uporabljajo, kar je iznašla moderna tehnika; toda uporaba teh sredstev naj služi le v materialno in moralno korist človeštva, tako da bodo ljudje pravilno obveščeni in da bodo postajali bolj ši in plemenitejši.

Papež Pavel VI. je po glasovanju imel na tem zadnjem koncilskem sestanku pomemben govor. V njem je obdelal razne točke, v katerih koncil še ni prišel do zaključkov. Še marsikaj drugega so namreč škofje že obravnavali, pa je treba to še izpopolniti in dobro premisliti.

V tem govoru je papež napovedal, da namerava ustanoviti poseben zbor škofov z raznih delov sveta, da mu bodo pomagali pri vodstvu katoliške Cerkve v sedanjih prelomnih časih človeštva. S posebnim pismom je tudi dal škofom vrsto pravic, da bodo lahko sedaj sami odločali v nekaterih rečeh, v katerih so morali po sedanjem redu vprašati v Rim in je odločala Sv. stolica.

Zbrani škofje so papeža z veliko pozornostjo poslušali in ga burno pozdravili s ploskanjem. Končno je papež v svojem govoru povedal škofom nepričakovano novico, da bo v prihodnjih tednih poromal v kraje Kristusovega rojstva in trpljenja, v Sveto deželo, o čemer poročamo na drugem mestu.

rn.

Papež Janez XXIII. — socialist?

Neki časnikar je v Buenos Airesu vprašal italijanskega social-demokratskega voditelja Saragata, ki je bil tam na potovanju:

»Ali mislite, da je bil papež Janez XXIII. socialist?«

Saragat mu je odgovoril tole: »Po mojem mnenju je bil Janez XXIII. svetnik in to, se mi zdi, je pomembnejše, kot če bi bil socialist!«

Papež odpotoval v Sveto deželo

Novica, da bo papež Pavel VI. obiskal v začetku januarja Sveto deželo, je pritegnila pozornost vsega sveta. Ne bo le prvič, da se kak papež vozi z letalom, ampak po dolgih časih bo papež spet enkrat zapustil Italijo in bo sploh prvič, da kak naslednik prvaka apostolov Petra obiše Palestino, kjer je bil rojen in kjer je umrl za grehe človeštva Sin božji, Jezus Kristus. V Palestini med judovskim ljudstvom je ustanovil svojo Cerkev in ji dal poslanstvo, ki ga naj izvršuje med vsemi narodi in v vseh časih do konca sveta.

Papeževa pot je verskega značaja. S tem, da bo poromal v Betlehem, Nazaret in Jeruzalem ter tam prosil Boga milosti za uspeh vesoljnega cerkvenega zbora, bo pred očmi vsega sveta pokazal, da naša vera ni nekaj, kar so si izmislili ljudje, ampak da je oznanjevanje blagovesti, ki jo je prinesel na svet Sin božji, naš Zveličar. Vsem kristjanom bo pokazal, da moramo živeti duha tistih prvih Jezusovih učencev, ki so delali, trpeli in gradili kraljestvo božje pred 1900 leti v Palestini, odkoder se je širila blagovest Kristusova preko Male Azije in Grčije v Rim.

V današnjem prizadevanju za združenje ločenih kristjanov ima ta papeževa pot tudi drug pomen. Pokazala bo, da ne gre papežu in katoliški Cerkvi za to, da bi se drugi ponižali in prihajali priznavat svojo krivdo v Rim. Pokazala bo, da gre Kristusovi Cerkvi le za to, da bi zbrala vse, ki verujejo v Kri-

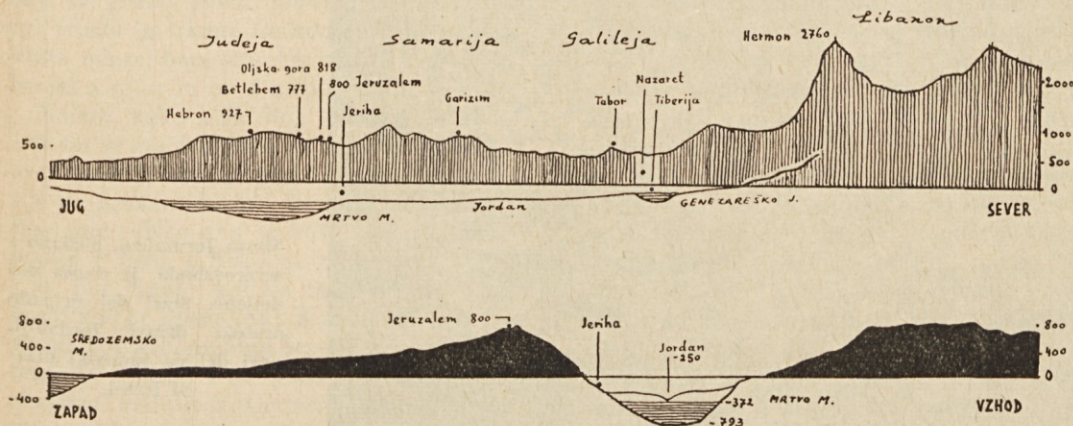
stusa, v skupno čredo in en hlev. V Jeruzalemu je pravoslavni patriarh. Ko ga bo papež mimogrede obiskal in pozdravil, bo s tem pokazal, da katoliška Cerkev spoštuje vse, kar je v pravoslavnih Cerkvah Kristusovega, in kako želi, da bi bili čimprej »vsi eno«, saj je to v današnjih časih tako važno in končno je to tudi želja Kristusova. Ta obisk Svete dežele bo tudi počastil izvoljeno ljudstvo, v katerem je po načrtih božje Previdnosti prišel na svet Kristus, in bo pokazal judovskemu ljudstvu spoštovanje, ki ga ima katoliška Cerkev do njega.

To potovanje nam pa kaže tudi, da je postalo papeštvo prosto raznih svetnih vezi, ki so ga doslej oklepale. Papež postaja s tem še bolj vidno oče vsega človeštva. Zakaj ne bi smel Kristusov namestnik na zemlji iti tja, kjer je njegova navzočnost potrebna, in prinašati blagoslov božji in tolažbo trpečemu človeštvu, oznanjujoč odrešujočo blagovest Kristusovo?

Upamo, da vam bomo mogli postreči v prihodnji številki z izvirno reportažo iz Jeruzalema. Tam namreč sedaj študira svetopisemske vede naš rojak dr. Ivan Rupnik, ki bo gotovo z velikim zanimanjem sledil od blizu obisk sv. očeta v Sveti deželi.

Spodnji risbi nas seznanjata s palestinsko deželo, ki se dviga tako kot slovenska: od morja do zasneženih nad 2000 metrov visokih hribov.

-rn.

Prerez Palestine. — Zgoraj: od juga do severa, spodaj od zapada do vzhoda.

„Verujem . . .“

Kolikokrat izgovarjamo to besedo, in vendar so prav redki, ki se ob njej zamislijo in ki vedo, kaj pravzaprav pomeni.

Kaj se pravi »verovati«? Mar je to le nekakšno na zunaj, z besedami izraženo priznanje neke resnice in pripadnosti neki določeni veroizpovedi ali pa celo le bolj ali manj zbrano izgovarjanje molitve, ki jo imenujemo apostolska vera?

*

Zgled, vzet iz sv. pisma, nam nazorno odgovori na postavljeno vprašanje.

V času ob Kristusovem rojstvu je živel v vzhodnih deželah več modrijanov, ki so skušali doumeti, kaj je smisel življenja in kakšna usoda čaka človeka v prihodnosti. Čeprav niso pripadali izvoljenemu izraelskemu ljudstvu, so vendar poznali marsikatero starodavno izročilo in prerokbo, ki je napovedovala prihod Mesija-Odrešenika, ki bo pokazal človeštvu pot k pravi sreči. Ko so zagledali zvezdo, ki je prej niso poznali, — bili so namreč tudi zvezdoznanci —, so v njej videli znamenje, da se je rodil Pričakovani. Skupno so se dvignili na pot, sledili

zvezdi, povpraševali po »novorojenem kralju«, v Jeruzalemu so se dali poučiti od judovskih pismoukov in končno so prišli, vkljub zaprekam in težavam v Betlehem, kjer so našli »dete z Marijo, njegovo materjo in padli so predenj ter ga molili in mu darovali dragocena darila« (Mt 2, 1—12).

Modri z Vzhoda, ki sledijo zvezdi ter pridejo do Zveličarja, so podoba vere in zgled!

*

Vera v polnem pomenu besede ni samo priznanje Boga in njegovega razodetja; verovati se ne pravi samo sprejeti in priznavati neke resnice, ampak **pomeni v prvi vrsti živeti po neki resnici**, pomeni odzvati se božjemu klicu k tesnemu združenju z Njim. Človeka je Bog ustvaril in mu postavil za končni cilj, da postane po posvečujoči milosti deležen same božje narave in da nekoč kot otrok božji doseže svojo večno srečo v neposrednem spoznanju Boga »iz obličja v obličje«, v večnem združenju z Njim v ljubezni. Bog, ki je Ljubezen, — in ljubezen nujno teži za tem, da se razdaja —, vedno išče človeka, se mu razodeva na mnoge načine in ga vabi, naj se po milosti in ljubezni z njim za vedno združi.

Mesto Jeruzalem, gledano s severovzhoda, je danes razdeljeno. Stari del pripada arabski državi Jordaniji, novi del pa judovski državi Izrael.

Mesto Nazaret, kjer je živila Sveta družina. Vsa okolica je zelo slikovita.
(Nazaret spada sedaj pod izraelsko državo.)

Bog ne neha nikoli vabiti človeka, naj sprejme njegovo prijateljstvo; prav od začetka človeškega rodu pa do konca časov. Že na prvih straneh sv. pisma je na preprost, človeški način prikazano, kako Bog v raju išče Adamovo družbo in ga kliče: »Adam, kje si?« V Razodetju sv. Janeza, ki zaključuje sv. pismo, govori Gospod; »Glej, stojim pri vratih in trkam. Če kdo sliši moj glas in vrata odpre, bom stopil k njemu in bom večerjal z njim in on z menoj« (Raz 3, 20).

Načini, kako kliče Bog in vabi človeka k sebi ter se mu razodeva, so zelo različni. Najprej tako, da mu je položil v srce hrepenenje po neskončni sreči, ki jo more utešiti le Bog sam. »Nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi, o Bog,« je zaklical sv. Avguštin. Bolj jasno kot na ta način, se javlja božji klic po glasu vesti. Končno pa se je Bog razodel po svojem Sinu Jezusu Kristusu, čigar nauk je zapisan v sv. pismu in katerega poslanstvo nadaljuje Cerkev. Bog se končno daje spoznati in govori človeku tudi neposredno po navdihih in razsvetljenjih Sv. Du-

ha v naših srcih. Bog kliče in vabi človeka na različne načine, a kliče vedno in ta božji klic je kakor zvezda, ki ji moramo slediti, da pridemo do cilja.

Bog kliče in vabi, se razodeva vsakemu človeku in vsemu človeštvu — a ne sili nikogar; On, ki je človeka obdaril s svobodno voljo, spoštuje to svobodo do skrajnosti. Človek se mora sam, prostovoljno odzvati božjemu vabilu in sprejeti njegovo prijateljstvo. Ljubezen se ne vsiljuje!

Kako naj človek odgovori Bogu?

Najprej tako, da sledi onemu najglobljemu teženju in hrepenenju svoje narave po pravi sreči, da prisluhne glasu svoje vesti in da si skuša pridobiti, v kolikor je pač v njegovi moči, pravo spoznanje in notranje umevanje tega, kar želi Bog od njega. Ko človek to naredi, odgovori Bog z večjo milostjo, z jasnejšim razsvetljenjem. Med Bogom in človekom se vpostavi pravi »dialog«, po katerem se človek vedno bolj bliža svojemu Bogu. Človek mora torej najprej iskati Boga in ko ga najde in spozna, mora spre-

jeti njegov nauk. Mnogo resnic sicer ne more doumeti, ker presegajo njegov razum, a vendar jih sprejme, jih ima za resnične in trdne, ker zaupa Bogu, ki jih je razodel.

Te božje resnice, ki so predmet naše vere, pa so prav posebnega značaja: zahtevajo, da se jih oklene ves človek. Ne le izpovedovanje teh resnic, ampak celotno življenje je urejeno v njih luči. »Vera **brez del** je mrtva«, pravi sv. Jakob (2, 17) in Kristus sam zatrjuje v evangeliju: »Ne kdor pravi: Gospod, Gospod, ... ampak kdor **izpolnjuje** voljo nebeškega Očeta...« ta pride v nebeško kraljestvo (Mt 7, 21). Živa vera je življenje v duhu vere — je življenje v božji ljubezni.

Med Boga in človeka se je žal vrinil greh, ki je globoko ranil človeško naravo: um je otemnjen, da ne more več dovolj jasno spoznavati božjih resnic, volja je nagnjena k slabemu, nižje sile se upirajo višjim. Tukaj leži vzrok, zakaj je človeku težko živeti po veri. Človek sam tega ne zmore s svojimi močmi. Zato se pogosto zgodi, da jemljejo mnogi kristjani vero le kot zunanje priznanje božjih resnic in pripadnost krščanski veroizpovedi, a njih življenje je dejansko daleč od Boga. Zgodi se lahko celo, da kristjan vero izgubi in odpade od Boga.

Toda Bog, ki nas je ustvaril za nebesa, prihaja vkljub grehu človeku na pomoč. Vsakemu, ki ponižno prizna svojo nemoč in čigar srce je pripravljeno sprejeti božje nauke in živeti po njih, daje milost, ki razsvetljuje razum ter krepi voljo. Vera je milost, na katero Bog gradi delo odrešenja in zveličanja človeškega rodu. Da je vera res vera, se pravi živa vera, življenje po veri, je potrebno stalno obnavljanje osebne stika z Bogom, kar se dogaja predvsem v molitvi. Molitev je namreč pravi razgovor človeka z Bogom; iskrena, osebno doživeta molitev je nujen izraz vere in nujen pogoj za življenje po njej.

Še en značaj vere je potrebno poudariti. Bog nas ne vabi k svojemu prijateljstvu kot poedince, ne glede na soljudi. **Božje razodetje in delo odrešenja ima bistveno družben značaj.** Bog hoče, da pridejo ljudje do Njega kot izvoljeno ljudstvo Nove zaveze. Zato je ustanovil Cerkev, ki povezuje vse verne v skrivnostno enoto Kristusovega telesa. Ve-

rovati se torej pravi sprejeti božje prijateljstvo in prijateljstvo vseh ljudi, ki so poklicani k istemu cilju kot vsak izmed nas. Dejansko je tako, da mora najti naš odgovor na božje vabilo vedno svoj izraz v odnosu do bližnjega: Kristus sam je jasno povedal, da je ljubezen do bližnjega spoznavni znak prave vere: »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj«. (Jan 13, 35).

*

»Verujem...« — to je izjava, ki bi morala puščati globoke sledi v našem življenju.

Kot zvezda vstaja pred nami božja resnica, da smo poklicani, da postanemo otroci in prijatelji božji. Naša večna sreča je odvisna od tega, ali bomo sledili vsak trenutek našega življenja božjemu klicu ter mislili, hoteli in živeli v duhu vere.

Vera je iskanje Resnice in Življenja.

*

V luči teh misli, kaj naj pomeni vera v našem življenju, bomo v tem letu 1964 v vsaki številki »Naše luči« razpredli nekaj misli o resnicah, ki jih izpovedujemo v apostolski veri. Ta izpoved vere ne vsebuje vseh resnic krščanskega razodetja, ampak podaja le glavne, ki predstavljajo nekak okvir, ali bolje, ki naznačujejo pot, po kateri prihaja Bog k človeku in na kateri človek sreča Boga.

-fp

Vera

- je osebni odziv na božji klic.
- je iskanje Resnice in Življenja.
- je razgovor človeškega srca z Bogom.
- je drobno vsakdanje življenje v luči večnih resnic.
- vzbuja upanje in rodi ljubezen.

Kitajci in novo leto

Do nedavnega Kitajci niso začeli novega leta na dan 1. januarja. Začeli so ga v februarju in sicer prav slovesno ob luninem svitu. Šele ko je nastopil pri njih komunistični režim, so to posebnost odpravili in sedaj začinjajo leto tako kot mi.

Znano je, da imajo Kitajci mnoge svoje navade.

Psihoanaliza

Ne ustrašite se tuje besede. Analizirali smo včasih v šoli stavke, ko smo lepo razdelili besede ter jih po slovnici označili, kaj so. Podobno zdravnik »analizira« bolezen oziroma zdravje, pa tudi sto drugih stvari je mogoče analizirati.

»Psiha« je grška beseda za dušo. In če dušo analiziramo, pomeni, da jo razčlenimo, razdelimo, poiščemo vse mogoče v njej, tudi bolezen. Pri modernih ima »psihoanaliza« svoj pomen, namreč tisti, ki ga je ji dal Freud; vendar bomo to besedo jemali tu v najširšem smislu.

K tej analizi lahko prištevamo tudi to, kar imenujemo izpraševanje vesti. Prav moderna znanost je spet odkrila to opravilo kot sredstvo, s katerim zdravi bolnika, duševno ali živčno obolelega. Večkrat rečemo, da mora človek najti neki »ventil«, nek način, da vrže iz sebe, kar se je nabralo v prašnem svetu ter ne spada v njegovo dušo. Zato je treba dušo »pregledati«, preiskati tudi po kotih in skritih »kamrih človeškega srca.« Bolnik mora povedati, kaj je v njem. Da se more izpovedati, mora iskati v sebi, sebe premišljevati in seveda biti odkrit sam do sebe.

Že stari narodi so tako učili

Že pri starih Grkih je bila osnovna ideja življenja, zdravja in modrosti misel »Spoznaj samega sebe!« Sokrat je govoril o skrbi za dušo. Seneka je priporočal vsakdanje izpraševanje vesti, saj bo človek toliko bolj miren, čim bolj bo šel vase. Mark Avrelij je napisal vrsto premišljevanj, v katerih se razgovarja s svojo dušo in preiskuje, kaj je dobro in kaj slabo. Končno napravi obračun in sklene, da bo živel po načelih. Ali ni to blizu našemu izpraševanju vesti?

Kristus je dobro vedel, kaj je v srcih. Zato je odlično analiziral človeka. Farizeje imenuje pobeljene grobove, »analizira« Samarijano in farizeja v templju. In končno je učencem povedal o veliki taki »psihoanalizi«, ki bo na sodnji dan, ko bo vse dobro in zlo očito in prav vse, do zadnje drobničnice, poplačano.

Najsi imenujemo to reč z modernim izrazom ali pa z našim »izpraševanjem vesti«, vedno je treba dvigniti vse, kar je bilo v

duši, misli, besede, dejanja na površino, da se pregledajo, ali so bila v skladu z naravnim in božjim zakonom. Samo po sebi slede potem sklepi, kako popraviti škodo, napake, življenje. Za padce je potrebna pokora. Vsako izpraševanje vesti nas mora približati Bogu, saj je naš zadnji cilj ljubezen do Njega.

»Podzavest« ni vse!

Seveda je med moderno analizo in našim izpraševanjem vesti nekaj razlike. Moderni ne priznajo svobode, brskajo po podzavesti, ki jo nekako hočejo prisiliti, da se razodene. Radi priznajo, da neurejena duševnost vodi v nenormalnosti in v bolezni. Sv. Tomaž Akvinec pa razloži to z lepo primerom. Človeka primerja ladji na morju, kjer je pamet krmar, ki zgoraj vodi ladjo, da ne zadene na čeri in varno pristane v pristanišču. Spodaj ob strojih pa stoji strojnik, ki se more upreti, da ne skrbi več za stroje ali pa spusti vodo v ladjo ter jo tako potopi. Podobno je v človeku: pamet sicer vodi človeka, ali spodaj je možen upor, ki potem pusti posledice. Taki upori se zgodijo, so se dogodili, čeprav jih na površju ne zaznamo vedno, v podzavesti pa ostanejo vsled njih posledice. Duša je kot roža, ki nosi lep cvet, raste pa iz blata oz. zemlje pomešane z vodo. Kot pri roži ni korenina vse, tako tudi podzavest ni vse, saj daje le začetek, iz katerega skrbna roka vzgoji lep cvet.

Ob Brezjanski Mariji v božičnem času

**Iz jaslí si Ga vzela,
v naročju ga držiš,
da vse nas blagoslovi,
iz srca nam želiš.**

**Marija je ime ti,
Pomagaj pišeš se:
od jaslí vse do križa
ime to spremlja te.**

**Od zibelke do groba
pomagaj nam, Gospa!
Brez tebe ni življenja,
brez tebe ni neba.**

p. Aleksander Urankar

Zato je važno, da poiščemo motive naših dejanj. Koristno je premišljevat, kaj pravi razum; treba je pregledati voljo in če najdemo krivdo, jo je treba priznati. Če kje, se v vesti radi opravičujemo. Vsega so drugi krivi, mislimo, samo mi ne. Podedovali smo, tako pravimo. Daleč nekje v preteklosti je krivda naših starih staršev, katerih gone smo podedovali; krivi so starši ali učitelji, samo mi ne. In vendar je treba, da človek prizna: »moja velika krivda«.

Nihče se še ni namreč poboljšal samo zaradi tega, ker so mu drugi povedali, kako je pokvarjen. Poboljšali pa so se mnogi, ki so sami sebi priznali krivdo.

Vest nam govori

Ko gledamo vase, nam govori vest. Nekateri beže pred vestjo, drugi jo skušajo utopiti, tretji jo zanikajo in četrti ubijejo, ako je vest mogoče uničiti.

Našli boste ljudi, ki v razkošju iščejo pomirjenja svoje vesti v izgovarjanju: »Moral sem tako delati, da sem se spravil na svoje noge.« Noče priznati, da je delal krivico in izkoriščal bedo. Ako bi podrobneje iskali, zakaj mnogi iščejo tolažbe v alkoholu, bi največkrat našli, da v njem utapljaajo vest. Seveda je vprašanje, ali je mogoče vest popolnoma utopiti; da vest otopi, pa vemo. Večkrat tuja modrost pomaga zanikati krivdo. Tako je Nietzsche učil po prevrednotenju vrednost; obrnil je slabo v dobro in človeka postavil za zakonodajavca.

Nezdrav strah

Vse naše ravnanje z vestjo vpliva na podzavest, na dušo in telo. Življenjska izkušnja pravi, da se da vest vsaj začasno ubiti, utopiti, zanikati ali zatajiti. Pride pa dan, ko se vest upre ter se kot upornik obrne proti človeku. Nezdrav strah je posledica skrite krivde. Človek, ki notranje ne bo urejen, tudi na zunan ne bo. Sam s seboj nezadovoljen, bo tudi druge videl nezadovoljne. Krivičen človek se vedno skuša priličiti.

Zlo vedno ustvarja nered. Nered v duši vpliva tudi na telo. Moderna medicina prizna povezanost duše in telesa. Tako pravijo, da je artritis vsaj v 68% duševnega značaja.

Živimo pa tudi v družbi, kjer nas drugi vi-

dijo (ki najdejo o nas bolj pravično in resnično sliko) in končno nas vidi tudi Bog, (ki nas vidi take, kot smo zares). In božja podoba je najbolj resnična. Človek, ki zanika Boga, gleda le sam vase, odtod napuh in skrajni egoizem. Morda bo še ohranil ozir na bližnjega ter bo pazil, da bodo imeli drugi o njem dobro sliko. Nikdar pa se ne povzpne do podobe, ki je resnična in more biti samo v božjih očeh. Prav do te podobe nas skuša privedi izpraševanje vesti.

Trgovec zapisuje dohodke in izdatke

Dober trgovec vodi trgovino tako, da vsak dan zaznamuje vse dohodke in izdatke, da ima vedno čisto bilanco. Isto velja tudi za dušo. Treba je zaznamovati vse, kar se dogaja v nas in z nami.

Tako bo naša vest zdrava. Uravnovešenost prežene vsak strah. Med svetniki ne boste našli nobenega žalostnega. Radi so priznali svoje napake, tudi kesanje poznajo in seveda sklepe, vendar je bila njihova vest zanje vir globokega veselja.

Vernemu človeku namreč ostaja končno božje usmiljenje. Kot ranjenec bolj gleda zdravnika, ki ga obvezuje, kot pa rane. Če so rane, se bodo pozdravile, da bo vse zdravo, duša in telo. Bodimo v novem letu tudi dobri trgovci, ki bodo imeli vsak dan svoj obračun ter imeli bilanco v skladu z naravnimi in božjimi zakoni.

-nk.

Baragova pisma so vplivala

Nedavno je bil proglašen za svetnika ameriški škof Ivan Nepomuk Neumann, ki se je rodil na Češkem. Kot bogoslovec je prebiral pisma, ki jih je pisal naš svetniški škof Friderik Baraga iz Severne Amerike, kjer je kot misijonar deloval med ameriški Indijanci. „V drugem letniku bogoslovja sem začel brati poročila Leopoldove družbe. Pisma č. g. Baraga in drugih misijonarjev v Sev. Ameriki so me očarala,“ je zapisal sedaj proglašeni svetnik, ki ga je Baragov zgled potegnil za seboj. Tako si svetniški ljudje drug drugemu pomagajo na poti dobrote.

Zatekajmo se v svojih težavah po pomoč k našemu misijonskemu škofu Frideriku Baragi!

Astronavt o poletu na Luno

Lansko leto smo objavljali v našem listu povest „Dvoboj s Soncem“. Povest je seveda povest, izmišljena v pisateljevi glavi. Vendar se mnogi že resno bavijo z „vesoljskimi poleti“, saj je človeštvo stopilo v dobo „avstronavtov“.

Kdaj bo človek prvič stopil na luno? Na to vprašanje še ne moremo dati točnega odgovora. Znani ameriški pilot A. B. Shepard pa o poletu na luno takole misli:

»Po vsej verjetnosti se bo to zgodilo leta 1969. Tedaj bodo trije astronavti — tudi jaz bi bil rad med njimi — čakali v Cap Kennedy na zadnje povelje za vzlet proti luni. Potovanje bo trajalo sedem dni. Astronavti se bodo zadržali na luni 18 — 24 ur, nato pa se zopet vrnilo nazaj na zemljo.

V Cap Kennedy bomo našli v istem času isto sliko, kot jo vidimo danes. Na velikanski večstopni raketi je montirana vesmirska ladja, v kateri sedijo avstronavti in nestrpno čakajo trenutka, ko bodo zleteli v vesmirje. Inženirji kontrolirajo še to in ono, medtem ko ventili na spodnji stopnji rakete že spuščajo oblake zelenega dima. Astronavti so oblečeni v posebne srebrnosvetle garniture. Te so tako napravljene, da bodo tudi v vesmirju in na luni ustvarjale enako ozračje, kot jo imamo na zemlji. To je tudi pogoj, da bodo astronavti preživeli vesmirsko potovanje. Srebrna prevleka na obleki ščiti telo pred elektroni, pred močnimi sončnimi žarki in pred veliko toploto.

Po vžigu se bo raketa z vesmirsko ladjo začela dvigati, najprej počasi, potem pa vedno hitreje. V višini 400 km nad zemljo bo začela krožiti okrog zemlje, dokler ne bo dospela na določeno točko nad ekvatorjem. Tam se bo po ponovni eksploziji v spodnjem delu rakete vesmirska ladja od nje ločila in s hitrostjo 40.000 km na uro, t. j. s hitrostjo, ki premaga zemeljsko privlačnost, zletela v smeri lune.

Vesmirska ladja bo dosegla luno v dveh in pol dneh. Večino tega časa bo ostala še v okviru zemeljske privlačnosti, ki pa se bo vedno bolj zgubljala. Šele pri šesti sed-

minki poti bo nastopila težnost in privlačnost lune, kar bo imelo za posledico, da se bo hitrost ladje zopet pospešila.

Posebni aparati bodo točno zaznamovali smer poleta. Astronavti bodo s približno isto tehniko vodili vesmirsko ladjo proti luni, kot usmerjajo pomorščaki svojo ladjo na oceanu. S sektantom (merilni aparat) bodo namreč merili kote med znanimi nebesnimi telesi, n. pr. med zemljo in zvezdami ali med luno in zvezdami, in na podlagi teh meritev bodo točno ugotavljali, v kolikoli so se pravi smeri izneverili. To bodo potem s pomočjo usmerjevalnih raket popravili in dali ladji pravo smer.

Ko se bodo astronavti bližali luni, bodo morali hitrost ladje zmanjšati in nato preiti v obkroženje lune. Morda se bo že ob prvem poletu okrog lune posrečilo najti pravo lego za pristanek, možno pa je, da bodo morali pred pristankom luno večkrat obkrožiti. Po sedanjem načrtu bodo pristali na luninem ekvatorju in sicer na kraju z imenom Mare Tranquillitatis. Ta del lune namreč predstavlja veliko ravnino in je tudi primeren za zvezo z radijskimi postajami na zemlji.

Vesmirska ladja bo pristala na luni vertikalno s pomočjo zavornih raket. Pristala bo na premakljivih podstavkih zadnjega dela ladje, da bo ta lega že priprava za zopetni odlet.

Astronavti bodo zapustili ladjo in stopili na luno v zaščitnih oblekah. Prvi koraki se jim bodo zazdeli povsem nekaj nenavadnega. Ker je namreč lunina masa šestkrat manjša od zemeljske mase, bodo tudi astronavti šestkrat lažji kot so bili na zemlji. To pa tudi pomeni, da bodo na luni lahko vršili težka dela brez posebnih težav.

Med kratkim bivanjem na luni bodo astronavti preiskovali lunino površje. Skušali bodo ugotoviti, če bo na luni mogoče postaviti znanstvene postojanke; pregledati bodo morali sestav luninih tal. Če jim bo medtem postalo prevroče ali pa premrzlo, bodo našli v ladji senco ali pa toploto, kar jim bo pač potrebno.

Jaz sem močnejši

Zdravnik dr. H. Liverworth je izdal knjigo proti kajenju oz. za kadilce, kako premagati kajenje. Razvado kajenja je mogoče zlomiti samo z močjo volje. Dvakrat dnevno naj kadilec vežba svojo voljo tako, da vzame cigareto, jo drži v dolžini roke pred seboj in reče: »Cigareta, jaz sem močnejši kot si ti.«

Da, lepo in lahko se to zapiše, a kadilci bodo vedeli, kako težko se to naredi. Res je, ves problem je v volji. Toda povejte, koliko ljudi pa imate danes, ki bi mogli reči, da imajo močno voljo... Nihče jih ne navaja, kako voljo vaditi, da bi rasla in se krepila.

Otrok vas pričakuje

Vsak kristjan je na nek način duhovnik; vsak mora usmerjati sebe in stvari okoli sebe k Bogu.

Še posebej velja to za krščanske starše. Oni so sredniki med Bogom in svojimi otroki. Vodniki so jim k Bogu, učitelji vere in molitve, oskrbniki božjega življenja v malih srcih.

Pozneje bo otrok sicer prišel k duhovniku, k verouku. Toda sam verski pouk ostane mrtev, če ga ne greje toplo ozračje domačega verskega življenja. Nobeno predavanje ne prikljče iz mrtve zemlje življenja, če v njej ni življenjskih krali. Tako se mnogokrat duhovniki zaman trudijo z otroki, ker so starši pozabili sejati vero v njih srca. Verouk izobrazuje predvsem razum; srce otrokovo pa bo utripalo v ljubezni do Boga le, če bo začutilo ita utrip ljubezni že v domači hiši!

Marsikdo še ni začel z vensko vzgojo, češ da majhni otroci itak niso dostopni za vero. Bodite brez skrbi: otroška duša je kakor cvet, ki se pravkar odpira soncu. Nikdar ni človeško srce tako dostopno Bogu kot v prvih otroških letih.

Pisatelj Albin Stolz pravi: »Tri stvari so nam ostale iz raja: zvezde na nebu, cvetje na polju in otroško oko. Otroškega očesa še

Več kot 18—24 ur astronauti ne bodo zdržali na luni. Pred odletom bodo od ladje odključili tiste priprave, ki so bile potrebne za pristanek, kajti teh ne bodo potrebovali več. S tem pa bo vesmirska ladja precej olajšana in bo po vžigu za to pripravljene rakete tudi lažje zletela v vesmirje, v smeri proti zemlji. Tudi za nazaj bo ladja potrebovala dva dni in pol. Ker bo letela s hitrostjo 40.000 km na uro, bo zanjo usodno važno, pod kakšnim kotom bo dosegla zemljsko atmosfero. Zrak sicer zavina hitrost, povzroča pa tudi trenje in s tem toploto. Po vsej verjetnosti bo morala imeti vesmirska ladja, da bo lahko pristala na zemlji, neke vrste penuti, ki bodo ovirale njeno hitrost in s tem preprečevali preveliko trenje med padanjem na zemljo.

Po sedmih dneh bo potovanje na luno končano in vesmirska ladja bo pristala na izsušenih solnih jezerih ameriškega zapada.«

(Kat. Digest)

Zamrznitev ni vedno rešitev

Leta 1958 so zdravniki na univerzi v Minnesoti začeli zdraviti rane na želodcu z zamrznitvijo želodca. Poskusi prof. Owena H. Wangensteena so kazali kar lepe uspehe. Bolniku je pustil pogoltniti plastično cevko z balončkom na koncu. Ko je balonček dosegel želodec, so vanj spustili zmrzel alkohol, ki je postopoma zamrznil stene želodca. S tem je bilo izločanje kisline iz želodčnih sten v želodcu in njen prehod v dvanajsternik ustavljeno in rana na želodcu ali dvanajsterniku je dobila možnost zdravljenja.

Postopek sicer ni ran na želodcu ali dvanajsterniku čisto pozdravil, dosegel pa je njihovo izboljšanje in bolniku odstranil bolečine za okoli pol leta. Nato je bilo mogoče postopek ponoviti.

Ko je ta metoda zdravljenja želodčnih ran prišla bolj v navado, se je pokazalo, da utegne imeti zamrznitev želodca tudi zle posledice. V nekaterih primerih se je po zamrznitvi želodca pojavila nova, še nevarnejša rana.

Zaradi tega kirurgi v Združenih državah še niso izrekli o tem načinu zdravljenja končno besedo.

ad.

slovinci doma

Največja tovarna pohištva v Jugoslaviji je v Kromberku v Novi Gorici. Zaposluje 1000 delavcev. — Tovarno »Niko« v Železnikih na Gorenjskem so lani priključili podjetju »Iskra« v Kranju. Sedaj so jo specializirali na proizvodnjo mikromotorjev.

Slovesno je bil izročen prometu nov most čez Dravo v mestu Mariboru. Z nadvozom nad ulico kneza Koclja je dolg 304 metre širok pa 22 metrov. Zgradilo ga je podjetje »Tehnogradnja«. Na Slovenskem imamo zdaj 17 cestnih mostov, ki so daljši od sto metrov. Most pri Brežicah ima na primer 300 m, viadukt pri Ponikvah 174 m, most čez Krko v Brežicah 171 m, čez Dravo v Ptuj 150 m, čez Savo v Kranju 144 m, čez Savo v Črnučah 143 m, čez Dravo pri Bresternici 139 m, dolgi most na Viču 121 m, čez Dravo v Podvelki 120 m, čez Kolpo v Vinici 112 m.

Izšli so novi predpisi za tiste, ki želijo oditi na delo v tujino. Na delo moreš oditi v tujino le, če ti izda tozadevno dovoljenje občina. Prej pa moraš občinskemu uradu pokazati potrdilo, da si odslužil redni vojaški rok; dalje potrdilo, da boš od delodajalca v tujini užival vse pravice, ki jih uživajo drugi njegovi delavci (to potrdilo mora podpisati delodajalec, delovni urad v tujini in jugoslovanski konzulat v tisti državi), izjavo, da boš plačeval davek in druge denarne obveznosti v tuji valuti (ne v dinarjih) in da boš redno pošiljal tujo valuto za vzdrževanje svoje družine; potrdilo dosedanjega podjetja, pri katerim delaš ali si delal, da so zadovoljni, če odideš delat v tujino. Srečen tisti, ki bo dobil vsa ta potrdila! Toda občinski uradi so dobili poleg tega navodilo, da morajo dobro premisliti, komu dajo dovoljenje; visokokvalificiranim in kvalificiranim delavcem ter strokovnjakom naj le izjemoma dajo tako dovoljenje in še to le s pristankom republiškega tozadevnega organa. Vsi delavci, ki pa so že v tujini na delu, morajo v teku enega leta dobiti tozadevno dovoljenje od svoje domače občine, da smejo še ostati v tujini.

Kdor je rojen na ozemlju današnje Jugo-

slavije, četudi je tuj državljan, ima pravico, da prinese v Jugoslavijo brez carine predmete s skupno vrednostjo 200.000 dinarjev. To lahko naredi seveda le enkrat na leto ob obisku domačih krajev in če je najmanj tri leta izven Jugoslavije. Tak naj si da izstaviti od jugoslov. konzulata, ko zaprosi za vizum, potrdilo o jugoslovanskem poreklu in ne bo imel težav pri uvozu.

V deroči Kolpi sta utonila dva brata. Bliizu Prelesjadola sta stopila v čoln, pripet z verigo na jekleno vrv. Med vožnjo se je veriga utrgala in brata sta padla iz čolna v reko. — V Lazah pri Litiji se je podrl most, preden so ga dogradili. Z mostom je padlo v Savo več delavcev in gradbeni tehnik. — Požar je izbruhnil v tovarni pletenin »Beltinka« v Beltincih v Prekmurju. — Podobno se je vnelo in gorelo v tovarni pohištva v Mantinjaku pri Cerknici (zaradi neprimerne dimnika). — Ogenj je izbruhnil tudi v pisarnah trgovskega podjetja v Ilirski Bistrici na Krasu (nekdo je namreč pozabil izključiti električni kuhalnik).

V Sloveniji so lani pridelali 858 vagonov češenj in 33 vagonov višenj. — Območje notranjskega Snežnika (nad 1500 metrov) bosta občini Cerknica in Ilirska Bistrica razglasili za naravno znamenitost (naravni zaščiteni park). Vsak poseg v naravo bo na tem območju prepovedan. — Podjetje »Iskra« s sedežem v Kranju izvažajo svoje izdelke v 15 držav.

V seriji novih znamk, ki so izšle v Jugoslaviji pod imenom »Velikani naše kulture« je tudi znamka s sliko slovenskega jezikoslovca, rojenega pred 150 leti, Frana Miklošiča, namreč za 50 dinarjev. — V seriji »Umetnost v Jugoslaviji skozi stoletja« pa je znamka za 100 dinarjev s sliko dela znamenitega Robbovega vodnjaka v Ljubljani.

Jugoslovanski državljani lahko odslej potujejo na Poljsko brez vizuma. Obratno velja tudi za poljske državljane.

Prenovili so cesto iz Štanjela na Krasu v Novo Gorico. — V Trbovlju so odprli nov otroški medicinski center. — Avtomobilom je končno odprt ljubeljski predor skozi Karavanke, 1500 metrov dolg. Predor je narejen 300 m pod prelazom in je 12 metrov ši-

Tako je Blejsko jezero, ko zmrzne voda in se naredi led.

rok, 8 pa visok. Uradno ga bodo otvorili 1. julija.

Člana Slovenske akademije znanosti in umetnosti dr. Josipa Plemlja so ob 90-letnici v Ljubljani počastili s tem, da so ga imenovali za častnega doktorja matematičnih in tehniških znanosti. — Rojstno hišo pisatelja Franca Sal. Finžgarja v Doslovčah na Gorenjskem nameravajo preurediti v muzej.

S potnimi listi hodi delat v Avstrijo iz občine Lendava 364 oseb, iz občine Murska Sobota pa 1778.

Prekmurski časopis je poročal: Na povabilo mladinskega aktiva Martjanci je v nedeljo amaterska dramska skupina iz Moščanec hotela v vasi Mantjanci gostovali s komedijo »Dobrodošla, Miss Agata«. Gostje so uredili oder in se pripravili za nastop, toda iznenadila jih je nepričakovana udeležba. V dvorani sta bila le 2 (dva!) gledalca. Malo zanimanja za kulturno dejavnost!

V ljubljanski nadškofiji sta umrla dva priletna duhovnika: Jožef Gnidovec v Dvoru pri Žuženberku in Jakob Sajovic v Šmartnem pri Kranju.

100 let življenja je dočakala v Rovtah nad Logatcem »Kosmova mama«, Marjana Mlinar-Cigale, zgledna krščanska žena, ki še vedno rada bere in sicer brez očal.

slovinci po svetu

Na višji šoli v Ely, Minnesota, v Združenih državah, so odprli tečaj slovenskega jezika, v katerega se je vpisalo precej mladih.

Slovinci v Kew (Melbourne) v Avstraliji so začeli akcijo za postavitve lastne cerkve. Tako se pridružujejo kanadskim Slovincem, ki so postavili že več slovenskih cerkva. Postavili bodo cerkev v čast sv. bratoma Cirilu in Metodu, slovanskima učiteljema. Zidali bodo sami s prostovoljnim delom, tako kot so delali avstralski pionirji. Načrte za novo cerkev sta napravila rojaka inž. Branko Tavčar in umetnik Vlada Dorič. Pod cerkvijo bo tudi dvorana.

Umrli so v Avstraliji v zadnjem času: Franc Paradaž iz Polzele na Štajerskem, od l. 1948 v Avstraliji, kjer je imel trgovino v Coburgu; Anton Drmota, ki je bival v Wolongongu; 24-letni Rudolf Vrbnjak, ki je prišel pod lokomotivo in še ni bil dolgo v Avstraliji ter zapušča v Nemčiji svojo mater; Egon Kurent, 28-letni rojak, ki se je ponesrečil pri delu v predoru in bil pokopan v Tumbarumba.

Iz Združenih držav je dospel v Avstralijo misijonarit med razkropljene rojake p. Valerijan Jenko. Čestitamo mu, da se je odločil za to težko delo, saj bo lahko naredil kljub te-

žavam veliko dobrega slovenskim naseljen-
cem na tem daljnem kontinentu.

Rojaki v Argentini so v več krajih prav slovesno praznovali slovenski narodni praznik 29. oktobra. Priredili so akademije s petjem in nastopi. Velik uspeh je dosegel rojak Drago Mario Šijanec, ki je postal dirigent in vodja Sinfoničnega orkestra v velikem Buenos Airesu.

Kot 52. knjiga, ki je izšla v založbi Slovenske kulturne akcije v Argentini, posebej omenjamo povest v treh delih, »Ljudje pod bičem«. Napisal jo je pisatelj Karel Mauser iz Združenih držav. Letos je pri Družbi sv. Mohorja v Celovcu izšla njegova povest »Mrtvi rod«, ki je že razprodana. Sedaj je naprodaj omenjena trilogija, namreč prvi del te knjige. To je povest velikega formata. Prvi del ima 440 strani in stane broširan 85.— šilingov. Pisatelju iskreno čestitamo, da je napisal tako lepo delo, kljub temu da si služi svoj vsakdanji kruh z delom v tovarni svedrov. Kljub skrbi za svojo družino misli še na veliko slovensko družino po svetu, ki rada bere, kar on napiše.

73 izbranih mladinskih pevcev je nastopilo na koncertu Mladinskega pevskega zbora Slovenske šole Marije Pomagaj v Torontu v Kanadi pod vodstvom č. g. Toneta Zrneca. Omenjena šola praznuje letos 10 let obstoja.

V Milwaukee v Združenih državah je umrl rojak dr. Cvetko Gregorič, ki je bil od prve do druge svetovne vojne v Beogradu tajnik Zveze industrijcev, človek velikih gospodarsko-organizacijskih sposobnosti. Čeprav je živel v Beogradu, je ostal zaveden Slovenec. Njegov daljni prednik je bil Ilija Gregorič, vodja slovenskih kmečkih upornikov v 16. stoletju, ki je bil usmrčen na Dunaju. Pokojni Gregorič se je zavedal, da je dolžan svoja vplivna mesta, ki jih je imel, uporabljati tudi tako, da koristi svojemu narodu. Skrbel je za dobrobit slovenskega naroda v Beogradu, krepko pomagal pri ustanavljanju slovenske univerze v Ljubljani in pri drugih važnih narodnih rečeh. Bog daj Sloven-
cem še novih Gregoričev!

Rojaki v Hamiltonu sredi Kanade so sklenili sezidati svojo cerkev in so predložili škofiji potrebne načrte. Polovico denarja so že zbrali; drugo polovico imajo tudi že zagotovljeno. Na škofiji pa niso naleteli na zadostno podporo. Ponujajo jim v odkup razne stare cerkve, najprej neko protestantsko, sedaj razpadajočo italijansko cerkev. »Kaj mislite, da smo Slovenci podgane?« so se postavili po robu. Mi smo civiliziran narod, ne pa kakšni cigani. Zato hočemo imeti nove in snažne prostore za božjo službo in za svoje družabno življenje.«

V Ramegnies-Chin v Belgiji se je v begunskem vajenskem domu, ki ga vodi č. g. Strečansky, izučilo že veliko slovenskih fantov v raznih poklicih. Nekateri še študirajo, drugi pa so se že poslovili in odšli na vse strani sveta. Eden od njih sedaj tiska tudi „Našo luč“ v Celovcu. Čestitamo k lepim uspehom te dobrodelne ustanove.

slovinci v evropi

ANGLIJA

Za izseljensko nedeljo so izdali angleški škofje lep pastirski list, v katerem med drugim povedo: »In vam imigrantom ponovno kličemo: »Dobrodošli na tem otoku!« Čeprav ste prišli sem, da se zaposlite ali pa po zaščito, morete tudi mnogo dobrega narediti. Bodite kot apostoli Kristusovi z gorečim veriskim in poštenim življenjem. Vživite se v življenje naroda, med katerim živite, bodite delovni člani vaših poklicnih skupin in delavskih zvez. Zanimajte se za vse, kar se tiče mesta ali kraja, kjer živite. Tako morete biti vir moči za Cerkev in državo, ko obe bogatite s svojo kulturo in tradicijo. — Sedaj v adventu so naše misli obrnjene na prihod božjega Sina na svet. Sprejem, ki mu ga verniki ponovno pripravljamo, moremo pokazati s sprejemom njegovih bratov in sester, ki so prišli v našo deželo: »Tujec sem bil in ste me sprejeli.«

Krstili so 17. novembra v Sloughu blizu Windsorja Katarino Gino Kontrec. Čestitamoi!

Preteklo leto je bilo zdravo. So bile sicer nesreče, zlasti v rudniku in na cesti, pa vendar so se vsi rojaki pozdravili. Da smo res »korenine«, pa priča zgodba, ki se je pripetila Martinu. Saj sam ne ve, kako se je zgodilo, da mu je stroj »stopil« na nogo, ki pa ni prenesla pritiska ter je Martin ostal s tremi zdrobljenimi prsti. Pravi, da ga ni bolelo. Vendar se je drugo jutro težko obul in v tovarni je šel po pomoč v ambulanto. Tam so mu prste obvezali ter mu naročili, da se naj drugo jutro javi v bolnišnici nekako ob 10. uri. Malo pred deseto sta potrkala na vrata Martinovega stanovanja dva bolničarja s pripravljenimi nosili. Odprla je gospodinja, ki se je čudila, po kaj sta prišla. Povedala sta ji, da po Martina, ki se mora javiti v bolnišnici. Povedala je, da se je Martin malo prej že odpeljal s kolesom tja. Bolničarja sta bruhnila v smeh, da bi skoraj bilo treba nju odpeljati v bolnišnico. Martinu so se pa prsti pozdravili, čeprav je prišel brez ambulantne pomoči v bolnišnico. — Upajmo, da bo tudi to leto zdravo in mirno.

O miklavževanjih, o božičih in vsem drugem bomo kaj več povedali prihodnjič.

V nedeljo, 5. januarja, bo sv. maša v žup-

nijski cerkvi Central Worthing Sussex ob 5.30 popoldan. Maša je redna župnijska, prilika za spoved bo pred mašo. — Tudi drugo nedeljo v januarju bo v naši kapeli maša ob 5. popoldan. V februarju bo pa sprememba, tako da bo maša na prvo nedeljo.

BELGIJA

Charleroi—Mons—Bruselj

V nedeljo, 17. novembra, so tudi pevci našega slov. pevskega zbora »Jadran« nastopili skupaj z drugimi belgijskimi zbori na »Festivaletu 1963« v Gilly (Sart-Alliet). Zapele so pod vodstvom dirigenta g. Ivana Kodaha štiri slovenske narodne pesmi. Ob tej priliki so prvič nastopili pred belgijsko javnostjo v lastnih novih narodnih nošah. Večja skupina slovenskih rojakov iz okolice je prisostvovala festivalu. Ni jim bilo žal, da so prišli, saj so bili priče, kako navdušeno so domačini ploskali našim pevcem.

Tudi letos smo imeli »praznovanje Svete Cecilije« v Ecole St. Barbe v Charleroi (Nord). Prišli so skoraj vsi povabljeni: pevci in pevke iz obeh pevskih zborov, cerkvenega in »Jadrana«, ter sotrudniki »Slovenske prireditve«. Škoda, da ni bilo naših vrlih godcev, Viktorja Janežiča in Ivana Omerzu, ki sta bila zadržana. Treba je, da še v bodoče tako složno delamo in pripravimo tudi prihodnje leto našim rojakom tradicionalno »Slovensko prireditev«, ki bo v luči dveh obletnic: desetletnice Slovenskega pevskega zbora »Jadran« in naših »Slovenskih prireditev« v Gilly.

V družini Evgena Moyaux in Pavle Janc iz Charleroi se je 16. novembra 1963 rodila hčenkica-prvorojenka, ki je pri svetem krstu dne 1. decembra dobila ime Marjetica (Marriette). Srečni družini naše iskrene čestitke!

Zopet se zdravi v Hôpital Civil v Charleroi ga. Terezija Prezelj iz Jumet, ki si je zlomila nogo pred dvema letoma kot žrtev avtomobilske nesreče. Polagoma se ji celi kost. — Več naših rojakov-upokojenecv boluje vsled rudarske bolezni: tako tudi g. Ivan Prezelj v Marcinelle, g. Albert Trinkhaus v La Bouverie in g. Ignac Umek iz Wanfercée-Baulet. Ta je nenadoma resno bočel. 7. decembra so ga prepeljali v bolnico St. Joseph v Gilly, kjer so mu zdravniki nudili takojšnjo pomoč. Ko to pišemo, mu gre, hvala Bogu, zdravje na bolje in upanje je, da bo okrevail. Vsem našim bolnikom želimo okrevanja!

Liège — Limburg

Za tekočo poslovno dobo je občni zbor slovenskega društva »Slomšek« v Eisdeniu izbral sledeči odbor: g. Stanko Revinšek, predsednik; ga. Jožefa Globevnik, podpredsednik; g. Vinko Kun, tajnik; ga. Marta Rogelj, drugi tajnik; Johan Sintič in Johan Lipovšek, blagajnika; Vilko Lipovšek, kasir; Alojz Korelc in Milan Globokar, preglednika; Henrik Virant, Berto Virant in Mrakič, zastavonoše.

Veseli smo, da se je društvo »Slomšek« v kratkem času tako lepo uveljavilo. Želimo mu obilje uspehov tudi v prihodnje. Ako bo društvo ostalo zvesto geslu svojega vzornika škofa Slomška, ki se glasi: »Katoliška vera bodi vam luč, materina beseda bodi vam ključ do prave narodne omike«, bo Bog na Slomškovo priprošnjo na društvo še vnaprej sipal svoj poseben blagoslov.

V Mariaheide je g. Karel Tišnikar popeljal pred oltar svojo nevesto gđč. Darinko Lindič, ki je pred kratkim prišla iz domovine. Toplo čestitamo!

V Heusdeniu se je v družini g. Ivana Kukovca rodila hčenkica Danica, katero so tako starši kot sestrici in živahni bratec Ivan sprejeli z velikim veseljem. — V družini g. Al. Rak, ml., v Eisdeniu so dočeli sinčka Ivančka. V družini g. Viktorja Bratuševskega in ge. Eli Trkajeve v Eisdeniu se je rodila ljubka hčerka Karina. V družini g. Rudija Božič pa so krstili malega Tončka. — Vsem

Albert Kepa in Odette Raskan, sta se podala na skupno življenjsko pot v La Combelle (Puy-dôme) v Franciji.

omenjenim toplo čestitamo k družinski sreči. V bolnici v Heusdeniu se že dolgo časa zdravi g. Rudi Pregelj. G. Kutin iz Zwartberga se zdravi v Lanaakenu. G. Kutinu iz Tilleur-a pa se je zdravje obrnilo na bolje. Je v domači oskrbi. Več tednov je bila v bolnišnici ga. Koželj iz Waterscheja.

Novi grobovi: V družini g. Jožefa Dolenca iz Herstala so dobili ljubko prvorojenko, Lilijano, ki je pa že po treh dneh življenja odšla med angelčke. Užaloščenim staršem izrekamo krščansko sožalje.

V Eisdeniu je nenadoma umrl g. Anton Hočevnar, upokojen rudar, doma iz Grmulj v fari Škocijan na Dol. Bil je poznan kot priden delavec. Družini izrekamo toplo sožalje. Molimo zanj!

FRANCIJA

Pas-de-Calais

Upamo, da bo vsem naročnikom »Naša luč« v novi, večji obleki ugajala in da ji bodo ostali še nadalje zvesti, saj vzdržujejo list le čitatelji s svojimi dobrimi srci.

Miklavževanje je povsod zelo lepo uspelo; povsod je svetnik, ljubljenc naše mladine, natrosil veselja in izpolnil tihe želje naših najmlajših. V Lille je bil 8. decembra, v Croisilles 14. dec. Bruay 15. dec. Sallaumines 22. decembra.

V Bruay je bil krščen Michel Rotar in Sergij Ilas (slednji na dan Brezmadežne, 8. decembra). V Méricourt-Mines je krstna voda občila 1. decembra Dorotejo Martinčič. Srečnim staršem naše čestitke.

Poročamo tudi o dveh rojakinjah, ki sta nas zapustili. Umrli sta v Bruay, 12. novembra, Rozalija Špehar, v Liévinu pa 7. decembra Terezija Filipič. Naj počivata v Gospodu!

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, métro: Sèvres-Babylone.

Birma — Prvo nedeljo v januarju — torej 5. 1. — bo v naši kapeli zastopnik pariškega kardinala msgr. de Provençères, podelil zakrament svete birme osmim članom naše župnije, nato bo daroval sveto mašo, med katero bodo nekateri naši otroci pristopili k prvemu svetemu obhajilu. Slovesnost se začne ob petih. Pridite v obilnem številu.

Skioptično predavanje o Palestini — Ves svet govori o romanju sv. očeta Pavla VI. v

Sveto deželo. Pariški Slovenci bomo v duhu poromali tja v nedeljo, 19. januarja, ko nam bo po sv. maši č. g. Turk, ki je bil pred kratkim sam v Palestini, pokazal številne slike, ki jih je prinesel s sabo.

Pred nedavnim je po kratki bolezni **umrla** gospa Jelka Perlič, doma iz Križpolja na Hrvatskem. Pokojna je bila stara 64 let. Spominjali se je bomo v svojih molitvah, saj je bila med nami skoro vsako nedeljo.

Krst — Krščen je bil Aldo Kavčič, sin Josipa Kavčiča in Graziele Dean iz Trsta; botrovala sta Alojzij Primc in Irma Beverin.

21. novembra je bil na Katoliškem inštitutu v Parizu **promoviran** za doktorja bogoslovja č. g. France Rodé, ki je leta 1960 daroval v Parizu svojo prvo mašo. Novemu doktorju, čigar disertacijo o čudežih je profesorska komisija ocenila z najboljšo oceno, iskreno čestitamo.

V Avstralijo je odšel Rudolf Osovnikar, doma iz Krškega; v Kanado pa Štefan Horvat, doma iz Lipe v Prekmurju.

Slovenska pisarna (7 rue Gutenberg, pritličje-levo, Pariz 15°, métro: Charles-Michels, tel. BLOmet (250) 89-93) je odprta vsak torek in četrtek popoldne, sicer pa samo po predhodnem dogovoru. — Slovenska slikarka gospa Marjanca Savinšek je poklonila pisarni krasno umetniško sliko vojvodskega prestola na Gosposvetskem polju, ki sedaj krasi prostore, za kar se gospe Savinšek vsi prav iskreno zahvaljujemo.

Chilleurs-aux-Bois (Loiret) — Krščena je bila Bernardka Martina, hčerka Štefana Bohneca iz Srednje Bistrice in Marija Hajdinjak s Hotize. Čestitamo!

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne:

Čez 100 km daleč je prihitel Jožko Peršin v Merlebach, da je tu pred oltarjem sklenil sv. zakon z Magdo Šmit dne 23. 11. v župni cerkvi; želimo jima, da bi prehodila še mnogo tisoč kilometrov skupno, srečno, zdravo in mimogrede vsako nedeljo in zapovedan praznik pohitela k božjemu Ženinu, dušnemu Zdravniku in Vsemogočnemu Bogu po blagoslov za nadaljno pot!

86 let dolgo življenjsko pot pa je 12. 11. končala na zemlji dobra mati Barbara Krebelj. Iz Koprivnice se je vila njena pot v Kočevje, od tam v srednjo Francijo La Machine, potem pa v Habsterdick in nato v svoji oslabelosti v hiralnico v Forbach; tu si je zbi-

Iz življenja rojakov v Franciji: Ivanka in Jožek Pal, Bernardka Jerebic, Marija in Majda Pal — iz Loiret-a.

Jakob Laurich, roj. 1875 v Travniku, Loški potok (okraj Kočevje), uživa svoje stare dni v domu za upokojence v Nemčiji, ves zadovoljen. „Smo bili izseljeni, leta 1943,“ nam piše, „Hitler nas je rešil beračije, seveda on to ni vedel, kako bo to ven izpadlo. On je mislil, da bo Slovence popolnoma izbrisal iz površja zemlje. Njegova vojska je pa Slovincem pot odprla po vsem svetu. Božja pota so nam nerazumljiva.“ V lepem kraju sredi gozda vedno rad prebira slovenske časopise in se zanima, kako živi slovenski narod doma in po svetu.

rala z molitvijo in vdanim trpljenjem zaklade milosti za večnost. Njen mož Jože, naš zvesti mežnar v Habsterdicku pri Brezjanski Mariji, je že pred dvema leti odhital v večnost. Pokojna je od mladosti dalje pela pri cerkvenem zboru, zadnje dni življenja pa je bila po izjavi sestre prednice blagoslov za vso hišo. Dva dni pred smrtjo je še enkrat zapela: »Lepa si, lepa si roža Marija!« »Že dolgo let«, je rekla prednica, »ni bilo v tej hiši nobenega, ki bi toliko molil in tako lepo umrl kot ta Slovenka«. Pokopana je bila 15. nov. v Forbachu. Naj v Bogu počiva! Sorodnikom izražamo globoko sožalje!

Izseljensko nedeljo smo 1. adventno nedeljo lepo praznovali. K sv. maši so prihтели celo rojaki iz Nancy in Phalsbounge.

Lansko leto se je v vsaki naši koloniji zaradi skoro tro-mesečne poledice mnogo rojakov ponesrečilo. Sporočamo zato: Kadar bo zaradi poledice pot nevarna, slovenske službe božje ne bo! Zberite se v takem primeru ob glasovih sv. maše, ki jo prinaša radio.

Veliko rojakov prihaja v pisarno naše izseljenske Misije. Ker je njen delokrog zelo obsežen, ni mogoče, da bi bil vedno doma. Zato vzemite vedno listek s seboj in če me ni, napišite svoje želje in ga vrzite v nabiralnik na vratih. Ako je kaj nujnega, se zanimajte, kje imam tisti teden sv. maše (ki so vsako nedeljo oznanjene v Merlebachu — med tednom na po kolonijah). Tako me boste lahko našli po sveti maši.

Z velikim veseljem so že mnogi prejeli »Družinsko pratiko za leto 1964«. Dobijo jo lahko ne le naročniki »Naše luči«, ampak tudi drugi. Sporočite svojo željo! — Ženinom in nevestam povejte, da se je treba vsaj tri tedne pred zakonom prigrasiti v pisarni, da ne bodo zadnje dni v negotovosti, če bo mogoče stopiti pred oltar na določeni dan.

Čas je, da naročite Mohorjeve knjige iz Celovca ali Gorice. Da se izognemo carini, je najbolje, da naroči vsak zase in plača ter dobi knjige na svoj naslov.

Večina naših rojakov je tu že 30 do 40 let. Vsako leto imamo mnogo mrličev in vedno več oslabelih, ki iščejo pomoči v bolnicah ali doma. Nekateri domači duhovniki menijo, da bodo kmalu slovenske kolonije izginile. Toda to ne bo res, ker med nas prihajajo vedno nove, mlade moči, fantje in dekleta in mladi možje, ter si ustvarjajo tu svoj novi dom. Večinoma pristopijo tudi v posamezna društva. Vse skupaj brez izjeme vabimo, da pridejo, kadar je le mogoče v kapelo Ste. Elisabeth v Merlebachu, kjer je slovenska služba božja vsako nedeljo ob 10. uri. Tu ohranjamo v časti obe svetinji, ki smo jih ponesli v svet: krščansko vero in ljubezen do svojega naroda in domovine.

Ko začnemo novo leto, me veže velika dolžnost, da se še enkrat zahvalim vsem, ki so v letu 1963 na razne načine ali v cerkvi ali pri novem sedežu naše Misije ali našim dragim duhovnikom tu in v domovini toliko dobrega storili! Poln hvalečnosti Vam želi

prav srečno leto 1964 — Vaš slov. župnik
Stanko Grims iz Merlebacha.

Ob Luksemburgu

Aumetz. — Miklavž se je oglasil, kakor je bil obljubil lansko leto, da se bo. Zdaj se je takorekoč kar navadil in ne more, da bi šel kar tako mimo in nas ne bi obdaril. Vsi smo ga bili veseli, odrasli in otroci; otroci še posebno. Nekateri so se mu sicer s strahom približali, ko je pa prišel »iz nebes«, ali pa niso bili pridni. Ko so pa prejeli od njega lepo darilce, so le videli, da ni tako hud. Za vsa njegova darila se mu lepo zahvaljujemo.

Ga. Vezenšek je 8. decembra v krogu svojih prijateljic obhajala 70-letnico rojstva in god. Gospe čestitamo z željo, da bi dočakala še osemdeseto leto in več tem nam tako še naprej dajala zgled, da sv. maše ne smemo kar tako opustiti, tudi če je treba uro daleč zaradi tega hoditi.

Tucquegnieux-Marine. — Najprej vsem prijateljem in znancem po svetu želimo prav srečno in veselo novo leto. Bog nam daj vsem skupaj predvsem zdravja in zadovoljnosti, ker drugo je potem lažje doseči. Da ne bo treba v letu 1964. vsakokrat posebej raznašati obvestil, sporočamo na tem mestu datume vseh nedelj, ko bo na Marini slovenska služba božja. Izrežite si prosimo, to današnje Oznanilo iz »Naše luči« in ga pribijte v stanovanju na vidno mesto, da ga boste imeli vse leto pred očmi. Kakor že veste, je

naša maša vedno zvečer ob 6. uri (ob šestih zvečer) in sicer bo sledeče nedelje:

12. in 26. januarja	12. in 26. julija
9. in 23. februarja	9. in 23. avgusta
8. in 22. marca	13. in 27. septembra
12. in 26. aprila	11. in 25. oktobra
10. in 24. maja	8. in 22. novembra
14. in 28. junija	13. in 27. decembra

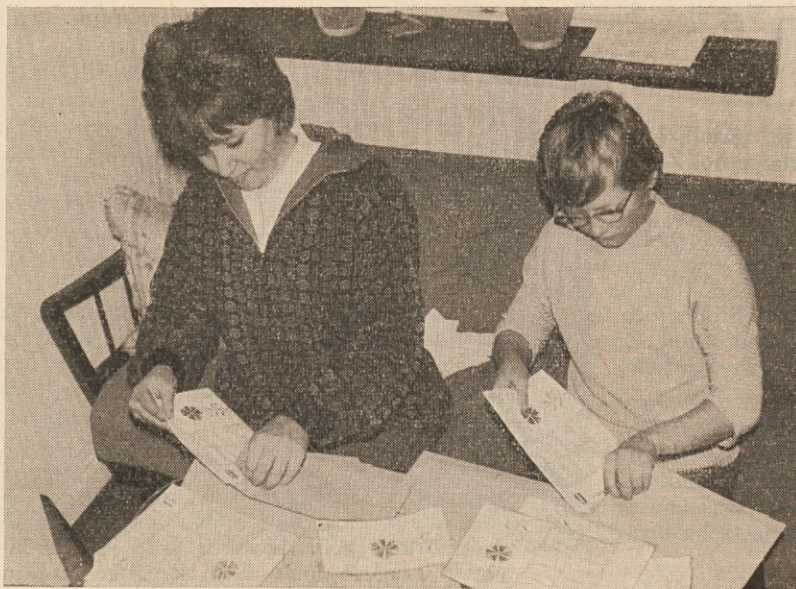
Vsako morebitno izpremembo bomo pravočasno naznanili. Prihajajte k slovenski službi božji še v večjem številu in ne sami! Pripeljite s seboj svoje prijatelje, svoje otroke in vnuke, da bodo poslušali božjo besedo v jeziku, ki ga je govorila njihova ljuba mama in slišali peti naše lepe slovenske nabožne pesmi.

Nice

Samo nekaj malega sporočamo tokrat s »Côte d'Azur«. Zelo lepo smo obhajali osmega decembra prihod Miklavža. Bilo je pristrčno veselo v našem domu. Naši otroci so s težkim pričakovanjem že par dni prej povpraševali starše, le kako je to, da je sveti Miklavž že prišel v Monaco, v Nico pa še ne. Je pa čisto razumljivo: saj ne more opraviti vsega na en dan. Ko je toliko otrok po svetu...! Ko so se v Domu odprla vrata, so zažarele oči malih in v vsej nebeški lepoti so ga imeli pred sabo, božjega odposlanca! Gospe Germanovi iz Villefranche se pač moramo javno zahvaliti za vse posredovanje, ki ga je v ljubezni do otrok imela pri Miklavžu, da je vendar prišel. Enako seveda tudi našemu

Slika v spomin na srečni dan poroke Franca Steržaj in Ivanke Hribar v Nürtingenu v Nemčiji dne 23. nov. 1963.

„Naša luč“ je preteklo leto obiskovala skoro vse slovenske družine v Nemčiji. Pri razpošiljanju po Porurju sta radi pomagali sestrici Janja in Irena Vrbošek iz Oberhausena.

patru in vsem ostalim, ki so kakorkoli pripomogli do tako lepega veselja.

Prepozno bi bilo, če bi čakali še nadalje s sporočilom, da nas bo v dnevih od 12. februarja naprej obiskal še drug slovenski duhovnik, ki ga boste lahko tiste dni poslušali v naši kapelici. Vsak človek se mora od časa do časa malo bolj zbrati ter premisliti svoje življenje. Ti dnevi bodo med nami kakor neke vrste majhen misijon. Rezervirajmo že sedaj svoj čas, da se bomo lahko udeleževali zvečer ob osmih pridig, ki bodo gotovo lepe, če pride kdo od daleč. Že gostoljubnost zahteva, da trudu duhovnika odgovorimo s svojo požrtvovalnostjo: da bomo tudi mi prišli ter ga z odprtim srcem poslušali.

NEMČIJA

Bavarska

München: Poročila sta se v frančiškanski cerkvi v Ljubljani dne 9. novembra Jože Smrtnik iz Velike Ligojne ter Jožica Hrastar iz Zagrada na Dolenjskem. Pred letom dni sta prišla na delo v München, se tu spoznala, šla poročiti v Ljubljano, sedaj pa sta že spet na delu na Bavarskem. — Na skupni poti jima želimo veliko božjega blagoslova!

Drugod po **Bavarskem:** Na Božič smo se pripravili po raznih krajih Bavarske z mašo in prejemom zakramentov. Na žalost letos slovenski duhovnik ni mogel pred božičem ob-

iskovati rojake, ki žive raztreseni vsepovsod. Po navadi je nekaj dni pred mašo obiskal rojake v okolici kraja, kjer je bila nato ob nedeljah maša. — Priprava je dobro potekla, precej rojakov je opravilo svojo versko dolžnost. Še lepše bi bilo, če bi jo opravili vsi... Kaj pravite?

Baden - Württemberg

Krsti: Zakonca Franca in Julijano Kepic, stanujoča v Backnangu, je razveselil sin prvorojenček Andrej, ki je bil krščen v nedeljo, 24. novembra; zakonca Ivana in Marijo Jegovnik, stanujoča v Michelau pa hčerka Janja (Ivana), tudi prvorojenka, ki je bila krščena dne 27. novembra v župniji Rudersberg. — Presrečnim staršem čestitamo in jim želimo obilo veselja nad njihovimi otroki.

Poroko smo tokrat imeli samo eno: dne 23. novembra sta se v Nürtingenu poročila Franc Steržaj iz Čušperka in Ivanka Hribar iz Ponoze vasi, oboje pri Grosupljem. — Naj jih spremlja božji blagoslov na skupni življenjski poti!

V nedeljo, 10. novembra smo prvič stopili v stik z rojaki v mestu Freudenstadt in imeli tam slovensko sv. mašo. Že dalj časa so prihajali glasovi, da jih je tam precej. Udeležba pri sv. maši pa je bila za prvič bolj skromna; saj v prvič je bilo malokje kaj bolje. Mnogi morda tudi niso pravočasno izve-

deli. Zato bomo še poskusili in upamo, da bo tudi tam število začelo naraščati.

V preteklem letu smo zabeležili na našem področju 5 krstov, 23 porok in 4 smrti. Bog daj, da bi nam bilo poslednje v prihodnjem letu prihranjeno, saj imamo same mlade in nadebudne rojake, katerih bi bilo res škoda, če bi morali v prezgodnji grob. Toda božja pota so nedoumljiva.

Glede porok se vedno znova najde kak rojak, ki pozablja, da je veljavnosklenjen zakon nerazvezljiv in da na tem tudi sodnijska ločitev nič ne izpremeni, to se pravi, da ločenke ali ločenca, ki je že vezan po veljavnem zakonu, ne sme poročiti, zato pa tudi sploh ne sme začeti s tako osebo nobenih ljubezenskih stikov. Glas duhovnika je žal v takih primerih večinoma le »glas vpijočega v puščavi«. Vendar to drži: ako se s kako osebo ne moreš poročiti cerkveno, se tudi na noben drug način ne smeš, ker bi bila poroka neveljavna. »Ja, če jo imam pa rad!« (reče včasih kdo) Tako, če jo imaš rad, potem misliš, da ti nihče nima pravice tega braniti, tudi Bog ne. A to je le znak slabotne vere; saj, če bi v Boga zares veroval, bi se ga tudi kaj bal!

Napovedi, da se za prihodnje leto zopet pripravlja romanje v Lurd (od 6. do 12. julija), so se nekateri zelo razveselili; zato upamo, da se jih bo tudi to pot nekaj priglasilo.

Veliko slovenskih deklet se poroči v tujini in največkrat v takih okoliščinah, da na poročnem slavlju niso navzoči ne starši in ne sorodniki. Pri Veroniki Slanič v Remscheidu (Zap. Nemčija) pa je bilo na poročni dan, dne 16. novlanskega leta, to drugače. Ko se je s svojim mladim možem Janezom Zorič vračala iz cerkve, sta jo na pragu pred stanovanjem sprejeli in ji čestitali njena mati in mlajša sestra.

Porurje

Veseli dogodki: Poroka in krst veljata že od nekdaj za vesela družinska dogodka. Poroka pripelje v hišo gospodinjjo ali gospodarja, krst pa novo življenje. Ni torej čudno, če naši rojaki v Porurju radi praznujejo tako eno kot drugo. V dokaz naj bo poročilo o štirih porokah in treh krstih, ki smo jih imeli v zadnjih tednih. — **Poročili so se:** v Esenu 2. XI. Jože Hribljan iz župnije Zakanje na Hrvaškem, in Terezija Godec iz župnije Loče na Štajerskem, 29. XI. pa Jože Kramžar iz župnije Zdole in Marija Žagar iz Golbinjeka. V Remscheidu sta sklenila življenjsko zvezo 16. XI. Janez Zorič, rojen v Leskovcu pri Krškem, in Veronika Slanič, rojena v Žikarcah v Slov. Goricah. Tudi Hilden je bil zopet na vrsti, kjer sta se 7. XII. poročila Janez Merhar, doma v Prigorici, župnija Dolenja vas, in Marija Rakuša, doma v Dornavi, župnija Ptuj. — Vso srečo mladim parom! — **H krstu** so prinesli v Esenu 3. 11. Danijela Piuži, sinka Viktorja in Ane. V Sterkrade dne 10. 11. Ulriko Brumen, hčerko Antona in Hildegarde, ter 16. 11. Hajko Katarino Kučera, hčerko Antona in Marije. — Staršem čestitke, otročkom lepo telesno in duševno rast!

Smrt je kosila: Novembra meseca je nenadna smrt ugrabila v Porurju dva mlada rojaka. V Kölnu se je 8. novembra smrtno ponesre-

čil 27-letni slovenski fant Jože Paravan, doma pri Novi Gorici na Primorskem. Stiri najst dni pozneje, 22. novembra, pa je v Wengernu prometna nesreča zahtevala življenje 34-letnega družinskega očeta Milana Povalej, po rodu iz Celja. Zapušča ženo in dva otroka. Na božjo njiyo ga je pospremilo lepo število rojakov. — Zeni in otrokom naše iskreno sožalje! — Oba pokojnika sta prišla pred par leti v Nemčijo, da bi si mogla izboljšati življenjske pogoje. Komaj pa sta si življenje nekoliko uredila, jim je že nenadna smrt, ki ne gleda na nobene človeške račune, prekrizala vse načrte. Naj počivata v miru na tujih tleh. Njuna nenadna smrt pa naj nam bo v opozorilo, da je le Bog gospodar našega življenja in da nam vedno veljajo Prešernove besede: »Odperta noč in dan iso groba vrata, al' dneva ne pove nobena prat'ka!«

NIZOZEMSKA

Skoro vsa naša društva so naši mladini pridelila lep Miklavžev večer.

Društvo sv. Barbare v Lindenheuvelu je v soboto pred prvo nedeljo v decembru imelo družinski večer, ki je zelo lepo uspel. Veseli bi bili, ko bi česče videli tako lepo število Slovencev iz Lindenheuvela zbrano...

Za tekočo poslovno dobo so v odboru slov. društva sv. Barbare sledeče osebe: g. Vodeb Franc, predsednik; g. Železnik Filip, podpredsednik; g. Selič Franc, tajnik; g. Lavrič Anton, podtajnik; g. Klander Franc, blagajnik; g. Ulaga Artur, drugi blagajnik; g. Železnik Franc, preglednik. Novemu odboru želimo obilo uspehov v službi slovenski skupnosti.

Poleg bolnikov, o katerih smo govorili že v zadnji številki »Naše luči«, moramo omeniti še go. Novak iz Geleena, ki se zdravi v Heerlenu, in go. Volavšek iz Hoensbroeka, ki je v domači zdravniški oskrbi. Veseli nas, da moremo poročati, da se je zdravje g. Martina Grošlja, ki je bil v zadnjem času že ponovno v bolnici, obrnilo na bolje. — Vsem našim bolnikom pošiljamo posebne pozdrave in voščila za novo leto 1964.

Smrt značajnega moža. — V Heerlenheide je po dolgem bolehanju nenadoma umrl g. Polde Strman, star 65 let. Pokojnik je bil zgleden kristjan, značajan mož, velik delavec za slovensko stvar v izseljenstvu. Dokler mu je zdravje dopuščalo, je bil vstven funkcionar naših društev. Dolga leta je bil predsednik Slov. društva sv. Barbare v Heerler-

V nizozemskem Limburgu je odšel k Bogu po plačilo zavden slovenski katoliški rojak Leopold Strman.

heide. Bil je tudi izmenoma blagajnik, tajnik in predsednik Zveze slov. kat. društev na Nizozemskem. Bolezen ga je zadnja leta privezala na dom, kjer so ga radi obiskovali društveniki in pri njem iskali sveta in pobude. Ta blagi mož je odšel sedaj po plačilo, njegov zgled pa nam bo svetil še naprej. Pogreb je pokazal, kako cenjen je bil. »Zvon« mu je pod vodstvom g. Antona Robeka zapel v slovo ob odprtem grobu. Užalošчени družini Strman izrekamo krščansko sožalje. Počivaj v miru, zvesta duša!

Družina STRMAN se vsem rojakom zahvaljuje za pomoč in pozornost v dneh težkega slovesa od predobrega moža in očeta.

ŠVEDSKA

Bolniki. — V Göteborgu se že dva meseca zdravi v bolnišnici Slovenka Marija Koren, ki je bila žrtev prometne nezgode. Ko je šla preko ulice, jo je podrl avto in jo precej močno poškodoval. Hvala Bogu, zdravljenje dobro napreduje in že lahko hodi ter bo verjetno kmalu lahko zapustila bolnišnico. — V Lundu je dobro prestal resnejšo operacijo Slovenec Bernard Sluga in bo kmalu lahko spet prijel za delo. — Obema želimo skorajšnjega in popolnega ozdravljenja.

Slovenska služba božja bo v januarju 1964: Prvo nedeljo, dne 4. jan. v Norrköpingu; drugo nedeljo, dne 11. jan. v Göteborgu; tretjo nedeljo, dne 18. jan. v Malmö; četrto nedeljo, dne 25. jan. v Hälsingborgu; prvo nedeljo v februarju, dne 1. febr. v Halmstadu in Oskarströmu. Rokajki, pridite! Drugod po svetu naši ljudje vedo, kako lepa je domača skupnost. — Povsod bo vaš duhovnik na razpolago za sv. spoved celo dopoldne in tam, kjer so maše tudi zvečer, tudi med tisto mašo. Točnejša obvestila boste sproti prejeli.

Novo leto smo začeli. Ne vemo, kaj nam bo prineselo, ali kaj dobrega ali hudega, verjetno vsakega nekaj. Kar je pa gotovo, je to,

da smo vedno v božjih rokah in da se moramo Bogu zaupati. Zato je za nas predvsem važno to, da tudi v novem letu ohranimo svojo vero in ljubezen do Boga (z drugimi besedami: da božjo voljo, božje zapovedi izpolnjujemo). Ni brez pomena, če to poudarjamo v začetku leta, kajti vaša vera in ljubezen do Boga sta v razmerah, v katerih živite, vsaj na preizkušnji, da ne rečem, v nevarnosti. — Rajni sv. oče Janez XXIII. je francoske padalce, ki so se mu prišli pokloniti, na svoj izviren način na to opozoril, ko jim je rekel: »Glejte, da sedaj, ko ste se naučili skakati z neba na zemljo, ne pozabite priti z zemlje v nebesa!« Vi sicer niste padalci in niste na Švedsko z neba prileteli (razen tistih, ki ste se z letalom pripeljali), toda prišli ste na mrzli sever. Verjetno ni nevarnosti, da zmrznejo vaša telesa, proti temu ste zavarovani s kurjavo, večina celo s centralno in prav je tako. Glejte pa, da se vaše duše ne ohlade ali celo ne zmrznejo za vero in ljubezen do Boga! Ogrevajte jih z molitvijo, z izpolnjevanjem svojih verskih dolžnosti in s prejemanjem svetih zakramentov, kolikor morete in imate prilike. To Vam želi, Vam naroča in za to Vas prosi Vaš slovenski izseljenski duhovnik na Švedskem ob novem letu 1964.

Ob krstu hčerke Brigite Marije v družini Kociano v Tolleredu na Švedskem. Krščuje č. g. Flis.

brali smo

AMERIŠKA DOMOVINA AMERICAN HOME

je pisala 25. nov. to-le o **pevskih zborih:**

Psihološko se ljudje razlikujejo po krajnjem življenju in to kaj radi pozabljamo pri zborovskem petju. Ustvariti pevski zbor ni lahka zadeva; zadovoljiti in tudi pridržati člane v pevski družini, je prava umetnost. Niti pet prstov na roki ni enakih in ne moremo zahtevati od pevcu, da bi bil popolnoma odvisen od vodečih osebnosti. Zakaj? Vsakdo misli po svoje, ima svoj program, svoje skušnje in tudi svojo usposobljenost.

Drugo, kar največkrat razkraja enotnost zbora, so pevcu sami. Imamo dve skupini. Prvo lahko imenujemo stalno; so disciplinirani, zahajajo redno k vajam in slede z velikim zanimanjem pouku. V drugo skupino štejemo nergače in neredneže. Nihče od teh se ne meni dosti za disciplino, se ne ozira na tovariško enakopravnost in razumevanje ter mu ni za napredek. Ni vzrok pomanjkanje časa, pač pa njihova osebna zanikrnost. To je prava boleča rana, ki se zelo počasi celi.

Vedno smo volili pevskemu zboru odbor. Voljene osebe zastopajo vso skupino, branijo čast skupnosti in poedinca, če treba, skrbe za dober program, za polnoštevilno udeležbo pri vajah, za sodelovanje članov s pevovodjem, prirejajo skupne zabave, skušajo dobiti pravo sliko in spoznati želje vernikov, ki zahajajo k bogoslužju, pri katerem poje zbor.

Imamo pevce, ki sami določajo, kateri glas naj pojo. Ne ozirajo se na predpisano skalo, ki določa za vsak posamezni glas nižino ali višino. Dostikrat tako tudi ostane. Zakaj? Pevovodja pač ni plačan in iz neke previdnosti, da ne bi zbor izgubil pevca. To je pereča točka, ki pri pevcih, ki so pevsko izobraženi, povzroča odpor, saj prihajajo včasih od takih pevcev glasovi, da človeka posili smeh. Kako smo včasih vabili osebo, ki je sicer imela posluh in glas, pa iz bojznosti, da ne zna čitati note, ni prišla k zboru. Glas je božji dar, ni vsakemu usojeno to darilo. Človek, oziroma pevec, pa se mi zdi, da je pravzaprav živi instrument. Ko je kaka taka bojzljiva oseba prišla, smo ji povedali, da je treba samo volje in rednega zahajanja k vajam, da se priučiš, kar ne znaš.

Večkrat nam je pevovodja povedal, da imamo dramatične in lirične glasove. Prvi so orjaški: njihova jakost je velika; drugi pa so mehki in je glas umirjenjši. Kamorkoli boste šli, boste slišali iste nasvete. Ne jejte pred nastopom mastnih jedi, še manj pa uporabljajte razne sodaste pijače. Nekomu morda prija hladna pijača, drugemu pa grlo deluje boljše ob toplen čaju. Tudi vreme in njegove spremembe, trenutno razpoloženje in spočitek ali utrujenost so velike važnosti pri petju.

O razmerah v domovini:

Vsak si »pomaga«, kakor more. Zaslužki v Jugoslaviji niso kaj prida, četudi upoštevamo tamkajšnje razmere. Ljudje si pomagajo do dodatnih dohodkov, kakor pač morejo in znajo. To ne velja samo za privatnike, ampak tudi za podjetja. Ljubljansko Delo navaja letos vrsto primerov, kako so posamezna podjetja, največ ona s sedežem v Beogradu, skušala državo prikrajšati na carinskih dohodkih. Pisec poročila trdi, da taki »prekrški niso redki«, so torej skoraj nekaj vsakdanjega. Vodnike podjetij malo briga skupnost, za nje je važen dobiček, od katerega zavise tudi njihove plače. Vse to dokazuje, da »socialistična morala« še ni dosegla ravni, kjer bi mogla nadomestiti običajno poštenost.

Slovenski duhovnik Jože Flis je šel poleti lanskega leta med Slovence na Švedsko. Prav lahko nima, ker so ljudje zelo razkropljeni. Jeseni si je nabavil avto, da lažje pride do rojakov. Včasih mora kar 200 ali celo 300 km daleč voziti, da ima sveto mašo za slovenske in hrvaške vernike. „Ko bi šel avto brez bencina, bi bil še rajši na švedskem, kot sem že. No, pa mi včasih ta ali oni kaj stisne v pest, da mi ni treba kje obstati. Rad sem pri naših ljudeh, ki me povsod prijazno sprejemajo...“ je dejal, naš poročevalec ga je pa „ujel“ za „Našo luč“.

VESTNIK SLOVENSKE SKUPNOSTI

»Ohraniti moramo svoje posebnosti, naše narodno bogastvo, čvrsto slediti zakonom svoje notranjosti, ker zakonov krvi tudi v drugem ali celo tretjem rodu ne bo tako lahko zatreti. Odpreti moramo svoje oči širini programov in lepoti zamisli, ki se nam nalagajo. Mogoče nas ne bodo povsod razumeli, ponekod nas bodo verjetno odklanjali — toda vsega tega se moramo oprijeti kot zdravilnih injekcij, ki nas morajo samo še bolj vzpodbujati: obraz sveta namreč ne more biti popoln, če v tem svetu ne bo dopuščeno, da bi slovanstvo pri gradnji novega sveta sodelovalo tako, kakor to zasluzi in mora. Zavedati se moramo, da bo svet nepopoln, če ne bo v njegov jutrišnji obraz prave pravice, resnice in svobode vtisnjena duša slovanstva — in pri tem tudi slika tistega slovanskega naroda, ki je v nje- ga veliki družini sicer najmanjši, a mora zato živeti vse v postoterenjeni veličini.«

Najsrečnejše ljudi — poštenje rodi.

(Ljudski pregovor)

Ostanimo si zvesti!

Na tem mestu se uprava »Naše luči« skupno zahvaljuje vsem, ki so poleg naročnine prispevali kaj še za »tiskovni sklad«. Povečanje lista je bilo možno le z darovi poleg naročnine.

Povišanje tiskarskih in poštnih stroškov nas je prisililo, da smo morali ceno lista za spoznanje zvišati:

35.— šil.	20.— avstral. šil.
70.— bfrs	2.— dolarja
7.— NF	6.— švic. frankov
5,50 DM	7,50 šved. kron
5.— hol. gld.	10.— dan. kron
900.— lir	10.— norv. kron

Dagadek v kresni noči

Na ponedeljek, 24. junija 1929, dopoldne sva sedela s prijateljem Egidijem Kresom, zasebnim detektivom, v njegovem kabinetu, zatopljena v prebiranje neklih zapiskov, ko se na vratih oglasi gospodinja z vizitko v roki:

»Ta gospod bi rad govoril z vami, gospod doktor. Pravi, da je zelo nujno.«

Kres je takoj vstal in sprejel obiskovalca.

Bil je eleganten gospod kakih štiridesetih let, zdrav, močan, skrbno negovan, po videzu gosposki človek z vsem tistim, kar bi v ženskih očeh dobilo oceno: »lep mož«. Videti je bil nekam razburjen in sproti si je otiral s finim robcem znojno čelo, pri čemer je krasno pobliskaval veliki briljant na njegovem mezincu. Imel je tudi poročni prstan.

Kres je gospoda povabil, naj sede, a ta je klo v zadregi pogledal name.

»O, to je moj pomočnik!« se je nasmehnil Kres in naju predstavil. »Kar meni, mirno lahko zaupate tudi njemu.«

»A tako,« je rekel gospod Belin (,industriječ', sem bral na njegovi vizitki), »potem je morda še bolje. Več glav več ve. Dovolita torej, gospoda, da vama razodenem svojo zadevo. Težka stvar je.«

Govoril je hlastno, v pretrganih stavkih, in težko sopesl. Ozrl se je v naju z obupanym izrazom in povedal tiho, skoraj šepetaje:

»Snoči je zginila neznano kam moja žena... In kar je višek vsega, gospoda moja: zginila je pred mojimi očmi!«

Nehote sva se s Kresom spogledala. To je najin obiskovalec menda opazil, ker je strelsel z glavo in sklenil roke.

»Ne, gospoda moja, ne pripovedujem nobenih bajk. In tudi moji možgani so, hvala Bogu, za zdaj še v redu. Vse je, žal, bridka resničnost. Samo poslušajta, prosim, kako se je vse odigralo.

Moja žena... Najprej moram pripomniti, da sva poročena že skoraj deset let in da sva živela vedno v najlepši slogi. Ljubim svojo ženo in zadosti sem se mogel prepričati tudi o njeni ljubezni. Vsekakor pa je, to lahko trdim, moja žena, kar zadeva zakonsko zvestobo, vzvišena nad vsak dvom. Edino, kar je skalilo najino zakonsko srečo, je bila tragična smrt najine hčerke edinke. — Otrok je utonil... To se je zgodilo predlanskim. Od takrat se je moje žene lotila otožnost, težka melanholija. Spočetka sem upal, da to preide, a letos na spomlad je postalo njeno stanje tako, da sem jo moral poslati v sanatorij. Pred dvema tednoma se je vrnila, zdela se mi je zdrava. Vsaj zadnje dni je bila vedno dobro razpoložena, vedra in vesela... skoraj kot nekdanj v tistih srečnih letih. Da, v soboto popoldne sem jo po dolgem času spet slišal peti. Ima krasen glas.«

»Včeraj pa,« je po kratkem premolku nadaljeval gospod Belin, »je imela moja žena spet svoj kritični dan. Ponoči je veliko jokala in menda ni nič spala. Dopoldne je šla k maši kakor vsako nedeljo. No, pri kosilu je bila videti spet pomirjena, toda le malo je jedla in tožila, da jo boli glava. Po kosilu se je takoj odpravila v svojo sobo. Proti večeru je prišla k meni spet dobro razpoložena in zelo ljubezniva. Želela si je kam ven na sprehod. Nocoj je kresni večer! je dejala. Ves vesel sem ji predlagal Rožnik, a ni marala tjakaj, češ preveč ljudi bo. Rada bi šla kam, kjer cvetejo lipe. Ta vonj mi tako dobro dé, je govorila. In tako sva se odločila za sprehod tja proti Ježici, po tistem dolgem drevoredu cvetočih lip. Iz mesta sva se peljala z izvoščkom, dalje sva šla peš.«

»Bil je res prijeten sprehod,« je nadaljeval gospod Belin ob najini rastoči napetosti. »Moja žena že dolgo ni bila tako živahna, vesela, da, razigrana kot na tem sprehodu. Ves čas je čebljala, s slastjo srkala vonjavo lip in travnikov in hitela naprej, naprej — ko ptička je bila... Tako sva prišla tja do savskega mostu. Posedela sva malo na vrtičku tiste prijazne krčme pod klancem. Opazil sem, da postaja moja žena spet tiha in zamišljena. Ko sva se vračala, je obstala na mostu in se zagledala tja na šmarnogorsko

stran v lepo večerno zarjo. Dolgo je tako gledala — nisem je motil — in vmes sem jo slišal govoriti, tako poltiho, samo s seboj: Nocoj je kresna noč... To noč pred desetimi leti... Kaj, Tija? sem jo hotel vprašati, tedaj pa se je naenkrat začela vsa tresiti. Oklenila se me je s krčevitim jokom. Velika nevarnost mi grozi, varuj me! je ječala na mojih prsih. Pomiri se, Tija, kakšne neumne misli ti hodijo! sem jo tolažil. Trije fantje so privozili mimo na kolesih in se nama posmehovali. Tija, sem jo prosil, nikar tukaj vpričo ljudi. Pojdi, vrniva se domov. Če hočeš, najamem voz. Ni se dala pomiriti...

Tedaj je prišel od črnuške strani čez most avto. Tiho in počasi je pripolzel skoz mrak ko črna senca in se ustavil tik pred nama. Temno se mi dozdeva, da sem taisti avto malo prej videl peljati čez most od ljubljanske strani. V avtu ni bilo nikogar razen vozača. Tuj, meni popolnoma neznan obraz. Obraz moža srednjih let, zagorel, izrazit in — reči moram — prikupen. Ustavil je, kakor rečeno, tik naju; z blatnikom je skoraj oplazil moje hlače. Kar se je zdaj zgodilo, se je odigralo bliskovito, v trenutku: videl sem le, kako so se srečale oči vozačeve in ženine. Za hip se je moja žena zdznila. On jo je pozdravil z lahkim priklonom glave in z roko na srcu; zdi se mi, da mu je ona vrnila ta nemi pozdrav z enako kretnjo. Nato, kakor da so se vrata voza sama od sebe odprla in da je nevidna roka mojo ženo potegnila noter... V trenutku, preden sem se prav zavedel, je avto že zginil izpred mojih oči... Moja žena je odšla s tujim človekom, ne da bi se sploh ozrla po meni. Kakor da bi me ne bilo...«

Gospod Belin je vzdihnil in si z rokama pokril obraz. Gledal sem. Kresa: videti je bil vznemirjen, svinčnik med njegovimi prsti je potrepetaval.

»Nerazumljivo mi je, kako se je moglo vse to zgoditi,« je po kratkem premolku spet spregovoril gospod Belin. »Toda verujte mi: kakor da me je neka skrivna sila priklenila, niti giba nisem zmogel v tistem trenutku, ko je moja žena sedla v avto. Potem seveda, potem sem bil ves iz sebe. Kaj storiti? Tisoč domnev in bojazni se je križalo v mojih mož-

ganih. Vendar je bilo tudi marsikaj, kar me je sproti pomirjevalo. Najprej značaj moje žene, ki ga dobro poznam, in moje polno zupanje vanjo. Potem to, da sta se odpeljala proti mestu. Hkrati sem se tolažil, da moja žena v tisti čudni svoji zmedenosti najbrže niti opazila ni, da sem jaz ostal na cesti, ampak je mislila, da sem le tudi še skočil v avto. Da, to se mi je po treznem preudarku zdelo tako verjetno, da me je kar umirilo, in sem bil prepričan, da najdem ženo že lepo doma. Zato sem samo gledal, kako bi se še sam najhitreje odpeljal. Na srečo je bil še en mestni avtobus in v tega sem sedel.

Toda žene ni bilo doma! Našel sem stanovanje zaklenjeno, kakor sva ga bila pustila. Služabnicama, kuharici in sobarici, obema sva dala prosto za kresni večer in sta prišli domov šele pozno ponoči. Tolažil sem se, da se je morda peljala z avtom nazaj pome, pa smo se zgrešili. Tako sem čakal... čakal vso noč do jutra — lahko si predstavljate moje muke — in zdaj, zdaj ne more biti nobenega dvoma več. Ženo mi je odpeljal neznanec in bogve kaj je z njo... Bojim se, da je padla v roke lopovu...«

Gospod Belin si je brisal potne srage z obupanega obraza, jaz pa sem vzkliknil že ves nestrpen:

»Toda, človek božji, številko avtomobila ste si vendar zapomnili?«

Mož je stresel z glavo:

»Ne. Saj vam pravim, da sem bil kakor udarjen. Preden sem se sploh domislil, ga že ni bilo več. Le oblaki prahu za njim... Samo toliko se spominjam, da je bil črn in pokrit voz, že star in obrabljen, kolikor se je dalo spoznati v mraku.«

»Kakšen je bil obraz vaše žene v trenutku, ko ste ga videli poslednjič?«

»Miren in nekam vdan, skoraj bi dejal, pobožen... da, kakor zamaknjen. Takega izraza v njenem obličju nisem videl še nikoli.«

»Očividno gre tu za neko sugestijo,« sem pripomnil.

»O tem sem docela prepričan,« je pritrdil gospod Belin. »Že to, da je moja žena sploh šla v avto! Nihče bi je sicer ne pripravil do tega. Omeniti moram namreč, da smo pred

leti, takrat je živela še hčerka, imeli avtomobilsko nezgodo, nič hudega, vendar se od takrat moja žena ni več vozila z avtom. Njej na ljubo sem svoj zasebni voz prodal.«

»Dovolite mi še eno opazko, gospod. Pravite, da vam je tisti človek docela nepoznan. Po vsem, kakor se je odigral tisti prizor pred vašimi očmi, ne more biti nobenega dvoma, da —«

»Da ga pozna moja žena? Tudi sam si moram to priznati.«

Zdaj je spregovoril Kres, ki je ves čas napeto nekaj premišljeval:

»Gotovo ste se obrnili že na policijo?«

»Ne!« je odločno izjavil gospod Belin. »Tega ne mislim storiti, nikakor ne. Prvič bi se rad izognil škandalu. Saj razumete? Drugič: moja žena je bolna, bolna na duši, zato je treba ravnati z njo skrajno obzirno. Take kočljive reči niso za policijske roke. Dokler ne vemo, kam je šla in kaj je z njo, mora ostati vse skrito. Služabnicama sem rekel, da je morala gospa snoči nanagloma odpotovati k bolni teti. A kar me je napotilo k vam, gospod doktor, je pa tole...«

Gospod Belin je odprl svojo listnico in vzel iz nje vizitko. Bila je vizitka detektiva Kresa.

»To sem našel na nočni omarici svoje žene v knjigi, ki jo je te dni brala. Kako je prišla moja žena do vaše vizitke?« Gospod Belin se je zazrl v Kresov obraz. »Ali poznate mojo ženo, gospod doktor?«

»Po imenu je ne poznam,« je mirno odvrnil Kres, »morda po obrazu. Ali imate pri sebi kako njeno sliko?«

Gospod Belin je potegnil iz žepa kar več fotografij in jih razložil po mizi. Detektiv je vse pregledal in končno izjavil, da mu je dama popolnoma neznana. Jaz misem rekel nič, dasi se mi je dozdevalo, da sem to zares nenavadno lepo žensko že nekje videl. Vprašal sem:

»Oprostite, gospod, koliko let je vaši ženi?«

»Tri in trideset. Toda kakor vidite, je videti še popolnoma dekleška. Vse slike so od letos.«

»Vi, gospod, ste torej prišli, naj vam v tej zadevi pomagam?« je vprašal Kres.

»O, prosim vas!« je vzkliknil gospod Belin. »Kdo bi mi mogel pomoči, če ne vi. Že to, da me je ta vizitka pripeljala k vam, se mi zdi ugodno znamenje. Popolnoma vam zaupam in prosim vas, razpolagajte z menoj. Stroški ne pridejo tu v poštev... Vse storim, samo da —«

»Že dobro, že dobro,« ga je pomiril Kres. »Mislim, da bomo vašo gospo kmalu našli, če se prej že sama ne vrne. Upam, da se bo vsa stvar kmalu pojasnila. Slutim, da se je vaša gospa nameravala obrniti name za kak nasvet. Morda še pride? Zdaj je treba najti osebo, ki je vaši ženi dala mojo vizitko in me priporočila. Ta oseba nam bo morda mogla dati kako pojasnilo. Vsekakor eno sled že imamo.«

Pogledal je na uro in vstal.

»Treba bo seveda nemudoma iti na delo. Ako vam je prav, bi šel zdajle z vami na vaše stanovanje. Potrebno se mi zdi, da napraviva majhno preiskavo v sobi vaše gospe soproge —«

»Seveda, naravno! Razpolagajte, gospod doktor!« je hitel gospod Belin, v njegovih očeh se je zrcalila topla hvaležnost. »Prišel sem s taksijem in čaka pred hišo. Do naše vile je precej daleč.«

Odpeljala sta se, meni pa je Kres naročil, naj bom pripravljen, da me čez popoldne telefonično pokliče.

(Dalje prihodnjič)

Koliko je Slovencev v Porurju?

Dnevnik „Ruhrwacht“ je 7. decembra 1963 objavil statistiko, koliko tujih delavcev živi v deželi Nordrhein-Westfalen. Takole je poročal: „Septembra meseca letos je bilo v deželi Nordrhein-Westfalen 277.000 inozemskih delavcev, kar pomeni 13,4 % več kot pred enim letom. Od teh je 27 % Italijanov, 17 % Holandcev, 15 % Špancev, 14 % Grkov, 5 % Turkov in 4 % Jugoslovanov.“ —

Iz navedenih odstotkov lahko izračunamo, da dela v tej deželi okrog 9000 delavcev iz Jugoslavije. Nad polovico teh je beguncev, drugi pa so prišli na delo rednim potom. Približno polovico tega števila so Slovenci. Seveda, v številu niso všteti tisti, ki so dobili nemško državljanstvo.

Ko stoji pred nami pustni čas, v katerem se mlado in staro rado malo povesele, mi zopet prihaja pred oči praznovanje pusta v hotelu »Paka« v Velenju, katerega sem se preteklo leto tudi jaz udeležila. Kar se je tedaj tam dogajalo, res ne more biti hotelu v ponos in je znak prave nekulturnosti. Ko smo se namreč veselo zabavali in plesali, se je v dvorani nenadoma pojavil neki človek, oblečen v redovniško obleko frančiškana in z velikim križem na rami. Bil je že pijan in je uganjal take norčije, da nas je bilo kar sram. Najgrše pri tem pa je bilo to, da je s križem, na katerem je bil lep Kristus, mahal sem in tja, udarjal in razbijal po tleh in po mizah, dokler ga ni popolnoma razbil. Pri vsem tem se je smejal in norčeval. Vodstvo hotela ni ničesar podvzelo, da bi tega človeka odstranilo, čeprav je javno smešil frančiškanski red in križ. Res žalostno, da se kaj takega dogaja v naši domovini, o kateri povsod govorimo in beremo, da je kulturna dežela...« — K. I., Oberhausen, Nemčija.

Ne morem popisati na ta skromni papir veselja in radosti, ko sem prejel od Mohorjeve družbe v Celovcu paket knjig. Kako dobro denejo človeku v tujini knjige v domačem jeziku, ne samo za kratek čas, ampak tudi za poduk in razvedrilo. Kako mi je kratkočasno, ko berem lepo domačo besedo. Ne morem se dovolj zahvaliti ljubemu Bogu, da sem podedoval po pokojnem

očetu in materi veselje do branja knjig. Bolje je to kot v gostilni popivati in si lajšati kratek čas s pijačo. Vse šole sem napravil v časih, ko je bila naša sončna Primorska pod Musolinijem, to je pod fašizmom. Danes pa manjka pri nas druge vrste svoboda. — A. B., Kanada.

Odgovarjamo ...

Ali nam veste povedati kaj o zgodovini krščanstva na Švedskem?

Na Švedsko so prinesli luč Kristusovega evangelija v 9. stoletju nemški redovniki, predvsem pa hamburški nadškof sv. Ansgar. Pokristjanjevanje so dokončali v 11. stol. angleški benediktinci. V začetku 12. stol. je bila ustanovljena prva švedska škofija, in sicer v Lundu. Kmalu je dobila Švedska svojo cerkveno pokrajino z nadškofijo v Upsali na čelu. Med mučenci in svetniki sta znana sveti kralj Erik, mučenec, in pa redovnica sv. Brigita. V Upsali je bilo 1477. ustanovljeno vseučilišče.

Leta 1527 je švedski kralj Gustav Vasa iz političnih in gospodarskih razlogov odtrgal švedske škofije od rimske sv. stolice. Ni pa bilo v veri uvedenih kakšnih razlik. Šele 1593. so uvedli nekatere švedske verske posebnosti in prepovedali katoliško veroizpoved. Krščanska vera je bila postavljena pod vladno svetne oblasti. Tujcem je švedski zakon dovolil živeti po katoliški veroizpovedi šele l. 1783. Leta 1952 je pa tudi pritisk na domačine Švede v tem pogledu prenehal in imajo

katoličani danes precej enake pravice kot protestanti; seveda je zaradi preteklosti še 99% Švedov vsaj na papirju protestantskih, čeprav jih zelo malo izpolnjuje verske dolžnosti. Švedi so versko zelo strpni, pa tudi žal versko preveč brezorižni. Katoličani imajo danes na Švedskem šele 19 župnij in 39 cerkev; vsi spadajo pod škofijo Stockholm.

Tu v Skandinavskih deželah je skoro nepoznan šport »odbojke«. Slišal sem govoriti, da je šele pred dobrimi deset leti prišla iz Amerike. V kolikor pa je meni znano, smo jo pri nas že pred to svetovno vojno igrali. Kdo ima prav? — H. S., Švedska.

Odg.: Zanimivo igro z žogo, odbojko, so že pred nami igrali na Češkem. Od tam se je preneslo zanimanje zanjo tudi v Slovenijo in to že pred zadnjo vojno.

Prišla zima je nadležna

Prišla zima je nadležna,
Dež po oknih nam rosi,
vsa narava je zaspala,
Vigred spet jo prebudi
in zopet bojo slavčki peli,
kukavica kukala,
v srcu vzbujala spomine
do naše lepe domovine,
kjer bratje moji še žive,
prijat'ljji naši v grobu spé.
Za domovino moje srce bije,
vedno si nazaj želi,
tja kjer je zibel tekla mi.
Ob njej je pela mati moja,
ki zdaj v tuji zemlji spi.
Otrok deset nas je rodila,
v krščanskem duhu nas vzgojila.
Zato zdaj prosim od Boga,
naj ji On plačilo da.

Minka Zupančič,
Francija

Veseli dogodki

Kako sta me sodila dva škofa...

»Študent naj bo!« so rekli doma in odšel sem v Škofove zavode. Tam smo imeli dijaki svoj misijonski krožek. Predsednik je bil takratni sedmošolec, poznejši ljubljanski nadškof Anton Vovk, duhovni vodja in duša krožka pa tedanji ravnatelj Zavodov in poznejši škof v Skopju dr. Gnidovec. Ko je bila prišla vrsta za predavanje name, sem povedal, kolikor se še spominjam, to-le:

»Prečastiti gospod ravnatelj, dragi predsednik in člani krožka! Marsikaj smo že brali in slišali o težki službi misijonarja in velikih žrtvah, ki jih mora doprinašati. Tu in tam pa vendar prisije tudi v njegovo življenje kak sončni žarek, žarek veselja. Poslušajte, kaj se je bilo zgodilo nekemu oznanjavalcu Kristusovega nauka v Afriki!

Obrnil se je na svoje črne fante s prošnjo, da bi mu kdo pripravil kosilo. Takoj se je javil 16-letni dečko in misijonar ga je sprejel, čeprav je resno dvomil o njegovih kuharskih zmožnostih. Naročil mu je, naj si ne dela prevelikih preglavic, ker se bo zadovoljil z jajci in kavo.

Ko se vrne lačen in utrujen, mu prihiti zamorček naproti in potži, da kosilo še ni pripravljeno. Že pred petimi urami da je pristavil k ognju jajca in surovo kavo. Voda da je že ničkolikokrat povrela in jo je moral dolivati, jajca in kava se pa nočejo skuhati. Oboje je prav tako trdo, kakor je bilo pred petimi urami.

Naslednji teden duhovni oče spet ni imel časa, da bi si sam kuhal. Zopet se je prijavil isti fant. Fižol bo kuhal in zelje tudi nekoliko zabelil; pol žlice masti bo dovolj, ga je podučil duhovnik.

Ko se ta pozneje vrne, priteče slavni kuhar in pove, da je molil, ker se je bal, da ga bo zopet kaj polomil kakor zadnjič, da pa je preveč molil. Bog mu je fižol tako blagoslovil, da ga je vsaj trikrat več, kakor ga je dal kuhati. Neprestano mu je uhajal iz piskra po kuhinji. Menda ste poslušalci že uganili, da je bil črni umetnik napolnil lonec s fižolom do vrha in ga zalival z vodo, ko je začela vreti.

»Kako je pa z zeljem?« je vprašal misijonar in fant je dejal, da je vse v redu, toda porabil je več kot pet kilogramov masti, čeprav je stresel na vsako zelnato glavo samo pol žlice.

Ko se je misijonar najedel pečenega in prismojenega fižola, je šel na vrt pobirat mast z zeljnatih glav in se kljub vsemu pri tem pošteno nasmejalo.

Po končanem predavanju, ki je bilo gotovo daljše, a se ne spomnim več vsega, kaj sem bil povedal, je sledila kritika. Predsednik Vovk je menil, da je bilo predavanje premalo resno in da pri sestankih misijonskega krožka »vici« niso potrebni. Tedaj se je pa ravnatelj dr. Gnidovec odločno potegnil zame in me branil rekoč, da je predsednikova kritika ne samo prestroga, ampak tudi neumestna. »Smeh je zdrav in potreben« je dejal, »saj sem se jaz sam prav iz srca nasmejal, kakor ste videli. Fantje, le držimo se nemškega pregovora, ki pravi »Arbeit durch Freude«. Veselje, pravo, nedolžno veselje naj krepí vsako naše delo in naša prizadevanja. Od starih ljudi sem že slišal, da imajo celo v nebesih raje vesele svetnike kakor pa kisle.« —

Tako me je zagovarjal pokojni ravnatelj in iz te kritike dveh učenih gospodov, ki sta se v svojem življenju povzpela na visoka in odgovorna mesta sklepamo dvojje: Pokojni ljubljanski nadškof dr. Vovk je bil že v svojih študentovskih letih zelo resen in se mu je zdelo škoda časa za kakšno kratkočasje, pokojni škof dr. Gnidovec, ki je bil drugače tudi vesten, delaven in resen, se je pa kot ravnatelj v zavodih potrudil, da je razumel mlade fante in vzgajal individualno, da ni nikomur vzel poguma za delo, ki ne sme biti šablonsko, ampak v skladu z značajem posameznika.

J. J.

Sintetična proizvodnja. — »Kako to, da mleko je, masla pa ni?« — »Trapasto sprašuješ! Ali si že kdaj slišal, da se maslo dela iz vode?«

Resnica. — Učitelj: »Povej mi, Mihec, kaj mora človek predvsem napraviti, da pride v nebesa?« Mihec odvrne: »Umreti, gospod

Ponosen lastnik avtomobila. — »Je to Vaš avto?« vpraša prijatelj znanca. Ta se malce popraska za ušesom ter odgovori: »Včasih je moj.« Prijatelj čudno zmaje z glavo ter pravi: »Tega pa sedaj res ne razumem.« »To je tako,« mu razloži znanec, »kadar je avto čist je od moje žene. Kadar je kje ples, takrat je od hčerke; za nogomet je od sina, kadar je pa pokvarjen, je moj.«

Vedno pripravljen. — Neki potnik na ladji, ki vozi preko oceana vsak večer pred počitkom obleče nase žensko spalno srajco. Sosed v kabini ga čudno gleda, nato ga vendar vpraša, čemu se tako oblači. »Veste,« mu odgovori oni, »v primeru nesreče na ladji vedno najprej rešujejo otroke in ženske.

Pošten odgovor. — »Ste bili zadnje čase kdaj kaznovani,« vpraša sodnik. »V zadnjih desetih letih ne,« odgovori obtoženec. »Ali veste to zagotovo?« »Da, zagotovo, gospod sodnik, saj sem zadnjih 10 let sedel.«

Nasprotna stran. — Zdravnik ženi: »Prosim, mislite na to, da močna kava vašemu zdravju škoduje in ga spravlja v slabo voljo.« — Žena: »No, vi bi pa morali videti mojega moža, kako je slabe volje, če skuham slabo kavo.«

Med prijatelji. — Neka mlada filmska igralka se pohvali svojim prijateljem in prijateljicam: »Meni je že kralj ležal pred nogami.« Nekdo od navzočih pa odgovori: »To že radi verjamemo. Pri igranju kart vam je gotovo kateri padel na tla!«

Potem pa že. — V Stockholmu sedi v hotelu možakar ter naroči whisky. Pri sosednji mizi sedi neki Šved pri limonadi ter pravi: »Ali ne veste, koliko ljudi na leto umre na Švedskem zaradi posledic alkohola?« — »Kaj zato!« mu odvrne vprašani, »jaz nisem Šved.«

Ni tako hudo. — »Vidiš, Peter, pa le ni bilo tako hudo pri zdravniku za zobe. Saj sem ti pravila, da dandanes delajo take stvari že brez bolečin.« — »Ne verjamem,« odgovori Peter. »Da si samo videla zdravnika, kako je zarjovel, ko sem ga ugriznil v prst...«

Natakarica. — Dva mlada fanta sedita v gostilni ter čakata na natararico. Ko jo eden

zagleda, ji takoj požvižga. Natararica pride ter pravi: »S čim lahko postrežem gospodoma? Morda z dvema obrokom ptičje hrane?«

Vedel je točno vnaprej. — V ordinacijo zdravnika za zobe vstopi boječ mlad možakar. Zobozdravnik se smehlja ter pravi: »Kar brez skrbi, mič ne bo bolelo!« »Varčujte z besedami, prosim,« mu odgovori prišlec; »sem namreč sam zobozdravnik.«

Majhna srčna napaka. — Moniki je močno utripalo srce. Zdravnik jo dobro pregleda in preišče ter pravi: »Ni tako hudo, gospodična. Vi imate posebno močno srce in zdravo, takšno bi hotel jaz sam imeti.« »Gospod zdravnik,« odgovori Monika veselo, »saj moje je še prosto.«

V gostilni. — Gost: »Gospodična, kaj pa pomeni tale smet v juhi?« — Natararica: »Mene so tu najeli za postrežbo, ne pa za prerokovanje!«

Slovensko petje. — Tonček je šel s stricem na obisk k sorodnikom v Nemčijo. »Veš, v Nemčiji čisto drugače govore kot pri nas v Sloveniji. Tam ljudi ne boš razumel,« ga je stric med potjo poučeval. »Potem bo pa tam dolgčas,« je rekel Tonček nekam zamišljeno. Drugi dan bivanja pa Tonček navsezgodaj priteče k stričevi postelji: »Stric, petelini pa tukaj po slovensko pojejo! Sem jih pravkar slišal.«

Ne razume. — Gretka pred poročno sliko svojih staršev: »Mama, zakaj pa si bila takrat tako lepo belo oblečena?« — »Ker je bela barva znak veselja in sreče in je poročni dan najlepši dan v življenju,« ji reče mama v odgovor. Gretka pa se ozre k očetu, ki nekam namršeno gleda. Nato reče mami: »Zakaj se je pa ata takrat tako črno oblekel?«

Radovednost. — »Lizika, ti ne smeš biti taka! Vidiš, ko sem bila jaz še tako majhna kot ti, se sploh nisem lagala,« je teta pokarala Liziko. »Kdaj si se pa potem začela?« je radovedno vprašala. Lizika.

Današnji delavci. — »No, kako ti gre, Tone?« vpraša prijatelj Toneta. »Dobro mi gre, sem bolan,« dobi v odgovor.

Slaba pamet. — Mati pošlje Roziko v trgovino: »Pojdi, Rozika, v trgovino in kupi mišjo past! Da mi pa ne poveš tam, za kaj jo potrebujemo!«

Mali oglasi

(Naslave posreduje uredništvo NL le tistim, ki pošljejo kaj za znamko za odgovor.)

Slovensko dekle, staro 24 let, se želi spoznati s poštenim, vernim slovenskim fantom v starosti do 30 let, visoke postave, ki bi bil dober in skrben mož. Slika je zelena. (9)

15 leçons

de la langue slovène

Uprava »Naše luči« je prevzela v prodajo in priporoča knjižico za učenje slovenskega jezika, ki jo je sestavil g. Zdravko Reven, za izseljensko mladino, ki hodi v francoske šole. Učbenik je sestavljen po metodi »Assimil«. V 15 učnih urah lahko na podlagi nje dobi vsak osnovne pojme o slovenskem jeziku. Knjižica je v praksi preizkušena. Ima 56 strani. Priporočamo jo vsem, ki niso hodili v slovensko šolo ali slovenski tečaj, a

znajo francosko. Cena 2 NF ali 20 bfrs, oz. 0,40 kanadskih dolarjev.

Slovenske oddaje v radiu

London — BBC, vsak dan ob 19.15 (25 in 31 m).

Washington — Glas Amerike, vsak dan ob 6.00 in 22.15 (13, 16, 19, 25, 31, 41, 251 m).

Köln (Deutsche Welle) v torek in četrtek od 16.15 — 16.40 (31 in 49 m) v sredo in petek od 14—14.20 (25 in 31 m).

Vatikan, v nedeljo ob 11.45 (196 m, 25.67, 31.10); ponedeljek ob 21.30 (196 m, 48.47);

četrtek ob 18.45 (196 m, 31.10, 41.21, 48.47); petek ob 21.30 (kot ponedeljek); sobota ob 18.45 (kot v četrtek).

Celovec, v nedeljo ob 7.30 (duhovni nagovor, voščila);

vsak dan ob 14.15 razen sobote, ko je ob 9.00 (pe-

sem z glasbo in voščili). Vedno na valu 412,1 m.

Koper, vsak dan ves dan (257 m).

Trst A, vsak dan ves dan (306,1 m).

Maribor, vsak dan (212,4 m).

Ljubljana I, vsak dan celodnevno (327,1 m).

Ljubljana II, (220 m).

Voščila

Vsem prijateljem »Naše luči« in vsem Slovincem po širnem svetu želim srečno in blagoslovljeno novo leto 1964. — Ivan Kropivšek, Geleen, Limburg, Nizozemska.

G. Ivanu Zveru in družini, v Franciji; potem v Nici: Branku Maršiču, njegovi ženi Cvetki in hčerkici Irenici; patru Jakobu v Nici; in Milanu Kadiču ter njegovi družini; č. g. V. Žaklju v Belgiji ter vsem Slovincem na našem planetu — srečno novo leto 1964 želi — Martinjak Jože, Nancy v Franciji.

Vsem rojakom in rojakinjam po svetu in v domovini, posebej vsem čitateljem „Naše luči“ želimo izseljenski duhovniki:

srečno in blagoslovljena nova leta 1964.

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilajens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gamber, 19 avenue Louis Empain, Marcincelle (Hainaut), Belgique (Tel. 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, Paris 20, France, (Telefon MENilmontant 80-68) — Ciril Lavrič, 7 rue Gutenberg,

Paris 15, France, (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalari, 17 rue Claude Debussy, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victorie, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676) — Ivan Ifko, 43

Essen-Altenessen, Schonefeldstr. 36, W. Deutschland. — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Heusteigstr. 49/II, W. Deutschland (Tel. 707970). — Dr. Janez Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Gamla Nissastigen 65, Oskarström (Halmstad), Sweden (Telefon 035/60086).

Naša luč

mesečnik za Slovence
na tujem

Ustanovljen l. 1951

●
1. številka — letnik 13
Januar 1964

●
Izide desetkrat v letu (vsak
mesec razen junija in avgu-
sta).

Dopise za številko, ki izide
konec meseca, mora uredni-
štvo prejeti vsaj do 10. v me-
secu. Člankov ne vrača.

●
Za uredništvo odgovarja
dr. Janko Hornböck. Založba:
Družba sv. Mohorja. Tiska:
Tiskarna Družbe sv. Mohor-
ja. Vsi v Celovcu.

●
Če list naročiš pri upravi,
stane na leto 35 šil. ali proti-
vrednost: 70 bfr, 7 NF, 5 h.

gld, 5,5 DM, 900 lir, 12 angl.
šil., 10 norv. kron, 7,5 šved-
skih kron, 10 danskih kron,
20 avstralskih šil., 2 dolarja.
List lahko naročiš pri bliž-
njem poverjeniku ali pa na-
ravnost pri upravi v Celovcu.

●
Uredništvo in uprava imata
naslov: „Naša luč“, Viktrin-
ger Ring 26, Celovec-Klagen-
furt, Austria.

●
Printed in Austria
